

Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET VALSE LITTEKEN

N° 2461

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET VALSE LITTEKEN

HOOEDSTUK I

DE BLINDEMAN

Het drukke verkeer in de Oxfordstreet, ofschoon het in de dagen, waarop deze vertelling aanvangt, lang zo groot niet was als tegenwoordig, had op het spitsuur, waarop kantoren en fabrieken sluiten, zijn hoogtepunt bereikt. Men kon, zoals dat heet, over de hoofden lopen en een onafzienbare stroom auto's, dubbeldek-motorbussen, en taxi's, waartussen door een enkele met paarden bespannen vrachtwagen en zelfs een ouderwetse cab laveerde, vulde de rijweg. Maar ook op de trottoirs was de drukte niet gering. Haastige voetgangers repten zich naar de «Underground»

stations, om daar een trein te nemen die hen naar hun huis in een der voorsteden zou brengen. Hier en daar klonk een zachte verontschuldiging als twee personen in hun haast elkaar bijna omverliepen.

Het was geen wonder, dat zij zich zo haastten, want het weer was niet erg aantrekkelijk. Het was, wat de inwoners van Londen noemen, «foggy day». Het was nog vroeg in het voorjaar en zoals dat omstreeks het begin van het seizoen zo vaak gebeurt, was de dag veelbelovend begonnen met een lichtbewolkte lucht en een heerlijk zonnetje.

Dat had echter niet lang geduurd. Nog voor het middaguur was de lucht dicht getrokken en kwam op een kille, westelijke wind een laaghangende bewolking aanzetten, die zich aldra verdikte tot de bekende plaag van de wereldstad: een dichte mist.

Nu en dan scheurde de mistwolk uiteen en dan viel er een miezerig regentje, dat het asfalt van de rijweg en de tegels van het trottoir bedekte met een modderige bruine brij, die menig- een deed uitglijden en de auto's deed slippen als er geremd moest worden.

Doordringend boven het lawaai der claxonerende auto's uit, klonk ineens een snerpemde gil. Een oude, armoedig geklede man was van het trottoir afgeraakt, op het asfalt uitgegleden en vlak voor een naderende motorbus op het plaveisel gevallen. De man scheen door de smak een weinig verdoofd te zijn, want, inplaats van onmiddellijk op te staan, bleef hij liggen en als niet een heer uit de menigte te voorschijn was gesprongen en de gevallen man zonder omslag bij de benen gepakt en hem op het trottoir gesleept had, zou het slecht met hem zijn afgelopen.

Het was dicht bij een halte en de motorbus stopte met knarsende remmen.

Nu het eerste gevaar geweken was, stond er weldra een kring van hulpvaardige en nieuwsgierige mensen om het slachtoffer heen, wiens schamele kledij danig besmeurd was. Toen men echter zag, dat alles goed afgelopen was haastte iedereen zich om de verloren tijd in te halen, zodat de oude man met zijn redder en diens metgezel, een jongeman, in de kracht van zijn leven, met blond haar en blauwe ogen alleen achterbleven, ten minste als men te midden van het drukke verkeer van « alleen » kon spreken.

Het incident was voorgevallen vlak voor het gebouw van de Windsor Club, de bekende, exclusieve sociëteit, waarvan alleen oud-militairen, adellijke personen en gedistingeerde burgers als lid werden aangenomen.

Menig- een ambieerde het lidmaatschap van de Windsorclub, die echter nooit als candidaat-lid kon worden voorge-

hangen wegens gebrek aan pecunia, want geld dat stom is, maakt recht wat krom is.

De twee heren, die zich over de oude man, die bijna het slachtoffer van het verkeer was geworden hadden ontfermd waren leden van deze club. Het waren Lord William Aberdeen, die als permanent vice voorzitter van de club fungeerde, en diens onafscheidelijke vriend en secretaris Charles Brand. Het tweetal had toevallig even staan praten voor het clubgebouw, toen het incident met de oude, bijna overreden man zich voordeed, zij namen hem nu elk bij een arm en voerden hem naar de ingang van de club, waar zij hem loslieten. Zij gingen de trap op om de oude man in de portiersloge wat op zijn verhaal te laten komen, maar de man struikelde prompt bij de eerste trede. Lord Aberdeen keek verwonderd om, maar toen zag hij ineens tot zijn grote verbazing dat zijn beschermeling blind was. Een vlies bedekte beide ogen, de man leed onmiskenbaar aan de zogenaamde grijzestaar.

— Maar vriend, zei Lord Aberdeen, met enig verwijt in zijn stem, gij zijt blind; hoe kunt gij u op straat wagen met dit weer en dit drukke verkeer? Dat moest immers wel op een ongeluk uitlopen.

— Ja, mijnheer, daarvan ben ik mij nu ook bewust, zei de man, maar ik ben niet alléén uitgegaan. Ik ben echter mijn geleide hond, die mij anders door de drukste straten heen loodst, op onbegrijpelijke wijze kwijt geraakt en even daarna liep er iemand tegen mij aan, zodat ik in de modder uitgleed en viel. Ik dank u nog wel hartelijk voor uw hulp. Ik hoop, dat ik u niet al te zeer heb gederangeerd.

— Stil maar, zei Lord Aberdeen, dat is allemaal van bijkomstige aard. Kom nu maar mee, dan zullen wij u een beetje opknappen.

Met zijn vriend nam Lord Aberdeen de man nu weer onder een arm en geleide hem naar boven, schoof een stoel in de portiersloge naar hem toe en gaf de portier enige instructies.

Er werd een kom warm water, een spons en een handdoek gehaald, maar

toen zij bezig waren de blinde een weinig te reinigen, scheelde het maar een haar of de man was van de stoel gevallen en bewusteloos op de vloer gevallen. Charles Brand ving hem bijtijds op en zette hem weer rechtop, zeggend:

— Ik geloof, dat onze vriend eenvoudig flauw is gevallen van de honger, Edward; kijk dat uitgemergelde gelaat eens.

Lord Aberdeen keek zijn vriend even doordringend aan en deze verbeterde zijn uitroep, door te zeggen:

— Geloof je dat ook niet, William?

Lord Aberdeen knikte bevestigend met het hoofd en wenkte de portier, die zich juist wilde verwijderen met het gebruikte wasgerei en gaf deze een korte instructie.

Even daarna kwam de portier terug met een blad, waarop een kop dampende koffie stond en een glas cognac. Charles Brand goot de cognac in de koffie en hield de kop voor de lippen van de bewusteloze man, die door de prikkelende geur van het warme mengsel direct bij kwam en met kleine teugjes er wat van dronk. De uitwerking was verrassend, want de patiënt, die over zijn gehele lichaam had getrild en gebeefd, knapte er zichtbaar van op.

Haal nu nog een paar boterhammen met rookvlees, portier, zei Lord Aberdeen en toen de blinde tien minuten later, na wat gegeten en nog wat gedronken te hebben, weer recht op zijn stoel zat, leek hij een ander mens.

— Portier, roep nu nog even een taxi

aan, zei Lord Aberdeen, dan zullen wij onze vriend naar mijn huis brengen, waar wij hem beter kunnen verplegen dan hier.

* * *

Ruim een uur later lag de blinde in het ledikant van de logeerkamers van het huis van Lord Aberdeen in de Cromwellstreet, dat deze met zijn vriend bewoonde.

Er was sedert het zo goed afgelopen ongeval in de Oxfordstreet heel wat gebeurd.

Lord Aberdeen had zijn factotum James Henderson, die hem niet alleen als chauffeur diende, maar ook allerlei karweitjes opknapte, waarbij zijn lichaamskracht hem uitstekend te pas kwam, direct per huistelefoon ontboden en Henderson, die bezig was geweest een der auto's in de garage, achter in de grote tuin, die men gevoeglijk een park kon noemen, te wassen had zijn werk dadelijk in de steek gelaten en was zijn meester te hulp gekomen, de blinde man te verzorgen, schoon ondergoed aan te trekken en een schaaftwondje aan diens knie te verbinden. Hij werd daarbij bijgestaan door Gaston, de oude kamerdienaar van zijn Lordschap.

Intussen had de werkster, die elke dag het ruwe huiswerk kwam doen, een kop krachtige bouillon klaar gemaakt en toen de patiënt, heerlijk fris en verzadigd was had Lord Aberdeen hem uitgehooard over zijn levensomstandigheden.

HOOFDSTUK II

LIZZY BARRISTER

De vergissing van Charles Brand door zijn vriend Lord William Aberdeen Edward te noemen had een natuurlijke oorzaak, want de ware naam van zijn vriend was Lord Edward Lister. Deze titel voerde hij nooit, maar zijn vriend Charles Brand, aan wie hij zijn levensgeschiedenis had medegedeeld, was daardoor zo getroffen, dat hij hem altijd met zijn ware voornaam aansprak. Het is hier de plaats niet om deze levensgeschiedenis, die in een vroeger verschenen nummer van deze serie is geboekstaafd, te herhalen, in hoofdzaak omdat deze te veel plaats zou innemen, maar wel dient vermeld, dat Brand er van op de hoogte was, dat zijn vriend indertijd medicijnen had gestudeerd, met vlag en wimpel door zijn eindexamen was gekomen en een tijd lang als internist in een der grootste ziekenhuizen van Aberdeen had gewerkt. Daarna was hij naar Nederland vertrokken en had in Utrecht de colleges gevolgd van een professor in de oogheekunde, die hem in het ooglijdersgasthuis, dat over de gehele wereld bekend is, als zijn assistent aanstelde.

Na enige jaren was hij teruggekeerd naar Londen en daar was zijn rusteloze geest de oorzaak geweest dat zijn leven een heel andere wending had genomen. Zijn groot vermogen had hem in staat gesteld als filantroop op te treden, daar hij, getroffen door de ellendige toestand, waarin vele zogenaamde « Stille » armen verkeerden, zijn geld met volle handen aan de armen en verdrukten uit te delen. Maar elk vermogen, hoe groot ook, wordt kleiner als er steeds maar afgaat en niets bij komt, en gezind over een middel om zijn sla-

kend kapitaal aan te vullen, op peil te houden en zo mogelijk ook te vergroten, was Lord Lister op een denkbeeld gekomen, dat werkelijk fantastisch mocht worden genoemd. De uitvoering van dat denkbeeld had zijn verdere levenshouding bepaald.

Lord Edward Lister had dus, zoals gezegd, de naam Lord William Aberdeen aangenomen, omdat hij in deze grote stad in het noorden van Schotland vruchtbaar gestudeerd en gewerkt had. Hij had echter nog een ander pseudoniem, dat hij had aangenomen, geïnspireerd door de hoofdpersoon in de werken van Ernest William Hornung, een Engels schrijver, die zijn held allerlei daden liet bedrijven, die eigenlijk misdaden zouden moeten worden genoemd.

Deze held heette John Raffles, die links en rechts van de rijken afnam wat zij te veel hadden en liefst van die rijken, die kwalijk aan hun rijkdom gekomen waren, om dat gestolen geld te verdelen onder de armen en misdeelden, die er te weinig van hadden. Lord Edward Lister, alias Lord William Aberdeen, alias John Raffles had echter nog een andere naam en wel: de Grote Onbekende, omdat hij vaak zijn diefstallen bedreef, als het ware onder het oog van de politie, die hem maar niet te pakken kon krijgen en hem daarom de Grote Onbekende noemde, omdat zij hem nog nooit in zijn ware gedaante hadden gezien.

De ongelooflijke handigheid van deze arts, dief, ingenieur (want hij was ook een voortreffelijk technicus, zowel op electrotechnisch als werktuigkundig gebied,) stelde hem in staat de politie telkens en telkens weer voor oeplos-

bare raadsels te stellen en ze te glad af te zijn.

* * *

Deze divagatie of uitweiding was noodzakelijk om de lezer een beter inzicht te geven van hetgeen nu volgen gaat.

John Raffles, zoals wij hem voortaan zullen noemen, was het volgende te weten gekomen van de blinde man, die hij het leven had gered.

Zijn naam van Thomas Barrister, en hij had tot de dag van gisteren gewoond in een der straten in het Eastend in de buurt van de Theems. Hij was echter uit zijn woning gezet door zijn huisbaas, omdat hij zijn huur niet meer kon betalen en had de nacht doorgebracht bij een zuster van hem in de Whitechapel Lane, bij wie hij echter niet kon blijven omdat zij te klein behuïsd was.

Het scheen, dat hij even aarzelde toen hij vertelde, dat hij slechts één kind had, een dochter, die in een gloeilampenfabriek werkte. Zijn vrouw was jaren geleden gestorven en zijn dochter zorgde voor hem, zodra zij van haar werk thuis kwam. Daar zij niet veel verdiende en hij zelf niet tot werken in staat was, bleef er van haar loon niet veel over voor behoorlijk eten en drinken. Zijn dochter was een poos ongesteld geweest en haar ziekte had, hoewel gelukkig van korte duur toch veel geld gekost aan dokter en medicijnen, zodat niet alleen schraalhans keukenmeester was geworden, maar er ook geen geld meer was geweest om de achterstallige huur te betalen met het gevolg dat hij op straat was gezet. Op de vraag van Raffles wat hij dan in de buurt van de Oxfordstreet gezocht had, had hij ten antwoord gegeven, dat hij zijn laatste stuivers besteed had aan een rit met de bus naar Piccadilly, waar een vroegere vriend van hem woonde, in de hoop dat deze hem wat geld zou willen lenen om in de eerste nood te voorzien.

Nadat dit alles met horten en stoten door de blinde verteld was, bleek deze zeer vermoed te zijn en Raffles oordeelde het nodig om hem nu wat te laten rusten. Voor dat hij ging slapen,

vroeg Raffles nog eerst het juiste adres van zijn zuster, waarheen zijn dochter zich zou begeven als zij van haar werk naar huis ging, opdat het meisje niet ongerust zou worden over het uitblijven van haar vader, die wel eens in het drukke Londen een ongeluk had kunnen krijgen.

Raffles schreef het adres op zijn kaartje, dekte de patiënt toe en drukte op een belknop, die de oude Gaston deed verschijnen.

— Wat wenst mylord? vroeg hij.

— Een ogenblik, Gaston, zei Raffles. Hij schreef snel enige woorden op een stukje papier, vouwde het papiertje, waarop het genoteerde adres stond dicht en gaf het aan hem, zeggend:

— Geef dit aan Henderson en zeg, dat hij zich direct naar het adres begeeft, dat aan de achterzijde van dit briefje staat, en het persoonlijk overhandigt aan Miss Lizzy Barrister. Misschien brengt hij het jonge meisje wel aanstonds mee, maar als zij soms niet thuis mocht zijn, dan moet hij het briefje achterlaten.

Toen de patiënt ruim een uur rustig geslapen had, ging Raffles met Charles Brand hem wekken.

Raffles kwam naar het bed en zei op vriendelijke toon:

— Nu moet gij opstaan en met ons eten. Gij zijt nog wat zwak en een goede maaltijd zal u weer geheel en al op de been brengen.

Zij hielpen de blinde met opstaan en Brand geleidde hem voorzichtig door de gang naar de kleine eetkamer, die aan de zijde van het park gelegen was.

Gaston en Henderson hadden hier reeds gedekt voor het diner.

Aarzelend nam de blinde plaats aan de met kristal en zilver gedekte tafel.

De geur, die uit de geopende schotels opsteeg, dreigde hem een ogenblik opnieuw van zijn stokje te doen vallen, maar een glas wijn verrichtte wonderen.

— Nu moet gij goed toetasten en doen alsof wij niet tegenwoordig zijn, zei Raffles. Mijn vriend zal wel zo goed zijn het vlees voor u te snijden.

De maaltijd begon, en met enige ver-

bazing bemerkten de twee vrienden, dat Barrister at op een wijze, die men van hem niet verwacht zou hebben.

Hij gebruikte mes en vork zoals het behoorde, veegde zich de lippen af alvorens een teug wijn te nemen en zelfs de fijne gerechten, welke hij zich nu goed liet smaken, schenen niets nieuws voor hem te zijn.

— Zeg mij eens, Mr. Barrister, begon Raffles na enige tijd, wat was uw beroep, toen gij door uw blindheid overvallen werd?

— Ik was voor chemisch ingenieur opgeleid, mylord, en pas als volontair aangesteld op een fabriek van chemische producten. Bij een proefneming ontplofte een retort, stukken glas troffen mij in de ogen, benevens een deel van de verhitte vloeistoffen en ik verloor het gezicht. De oude eigenaar van de fabriek gaf mij een klein pensioen, ofschoon hij daartoe niet verplicht was, daar ik alleen maar volontair was. Toen de oude heer stierf, werd zijn zoon directeur. Deze voerde een aantal nieuwe maatregelen in en schrapte mijn pensioen. En dat is alles.

— Dat is alles, herhaalde Raffles ironisch. Inderdaad het heeft weinig te betekenen. Hoe is de naam van die edele mensenvriend?

— Zijn naam is Archibald Turner, mylord.

— Woont hij hier in Londen?

— Ja, de fabriek ligt in het noordelijke deel der stad.

Raffles boog zich naar Brand over en fluisterde hem in:

— Noteer die naam, opdat ik hem niet vergeet.

— Hoe lang is dat alles wel geleden? zo zette Raffles zijn ondervraging voort.

— Ongeveer achttien jaren, mylord.

— Waart gij toen reeds getrouwd?

— Anderhalf jaar; mijn vrouw was toen juist een half jaar tevoren gestorven.

Raffles kwam wat dichterbij de blinde zittingen, lichtte zijn hoofd op en keek hem onderzoekend in de ogen.

— Gij hebt u natuurlijk aanstonds tot een oogheelkundige gewend?

— Natuurlijk, mylord. Er was ech-

ter niets aan te doen, hij zei, dat ik mijn hele leven blind zou blijven.

Raffles vatte Barrister bij de kin en tilde diens gelaat zo ver op, dat het licht van de elektrische kroon in diens ogen scheen.

Een paar minuten bestudeerde hij met de grootste aandacht de doffe ogen van de blinde.

Toen zei hij:

— Het is inderdaad een ernstig geval, maar...

Hij voltooide de zin niet, maar vervolgde snel:

— Wacht een ogenblik, ik kom aanstonds terug.

Hij verliet de eetkamer en begaf zich naar een klein vertrek aan de andere zijde van de gang, waar hij zijn chirurgische instrumenten en zijn praeparaten bewaarde.

Hij opende een kast en haalde er een oogspiegel uit.

Met dit instrument gewapend, keerde hij naar de eetkamer terug.

Hij bevestigde de oogspiegel met een rubberband om zijn voorhoofd en onderzocht nu nogmaals met grote nauwkeurigheid de ogen van Barrister.

Toen deed hij het instrument af, wisselde een veelbetekenende blik met Charles Brand en zei toen, zich tot de blinde wendend:

— Ik wil u een paar dagen in observatie houden, hebt gij daar iets op tegen?

Barrister begon over zijn hele lichaam te beven en tastte over het tafelblad naar de hand van zijn redder.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, mylord? Zijt gij geneesheer? Bedoelt gij dat er misschien kans is, dat ik na zo'n lange tijd het licht mijner ogen terugkrijg?

— Ik ben inderdaad arts en heb een speciale cursus in de oogheelkunde gevolgd. Ik mag u echter niet met een hoop vleien, die wellicht nooit in vervulling zal gaan. Maar juist omdat het zo lang geleden is, dat gij blind zijt geworden en de wetenschap in die tijd met reuzenschreden is vooruitgegaan, wil ik toch een poging wagen. Durft gij u aan mij toevertrouwen?

Barrister knikte bevestigend met het hoofd, tot zijn ontroering niet tot spreken in staat.

Raffles en Brand gaven nu het gesprek een andere wending, en hoe langer hoe meer begrepen de twee vrienden, dat zij hier te doen hadden met een man, die door het noodlot was verdronken van de plaats, waarop zijn opvoeding en zijn kunde hem recht gaven.

Hij sprak beschaafd, koos zijn woorden goed, en het bleek zelfs, dat hij op de hoogte was van de laatste uitvindingen op electrotechnisch gebied.

Toen Raffles daarover een opmerking maakte, zei hij glimlachend:

— Ik heb een goede vriend, mylord, die zich de moeite getroost mij van alles op de hoogte te houden. Hij leest mij vaak voor uit technische werken en uit vakbladen, omdat hij weet hoeveel belang ik ondanks mijn blindheid nog altijd stel in de vorderingen van ons vak.

Zij wilden juist van tafel opstaan toen er op de deur werd geklopt en Gaston, de komst van Lizzy Barrister aankondigde.

Het volgende ogenblik trad het jonge meisje binnen.

Het was een jong kind van hoogstens een jaar of achttien, met zwart haar, en grote, donkerblauwe ogen.

Zonder op de andere aanwezigen acht te slaan, liep zij regelrecht naar haar vader, knielde naast hem neer en sloeg haar armen om zijn hals.

Er glinsterden tranen in haar ogen, toen zij een kus drukte op het hoge voorhoofd van de blinde.

— Goddank, dat ik u weer heb, fluisterde zij zacht. Ik heb vreselijk in angst gezeten.

Nu pas scheen zij te bedenken, dat zij niet alleen in het vertrek was, stond op, terwijl een donkere blos in haar gelaat opsteeg, trad op Raffles toe en stak hem beschroomd de hand toe.

— Ik heb uw briefje ontvangen, mylord, en ik dank u meer dan ik zeggen kan voor uw goedheid.

— Ja, mylord heeft mij het leven gered, Lizzy, zei Barrister. Heeft hij u dat niet geschreven? Hij heeft mij voor een

omnibus weggehaald, toen ik op het punt stond te worden overreden.

Het meisje werd zeer bleek en deinsde verschrikt achteruit, met de handen op de boezem gedrukt.

— Daarvan wist ik niets, zei zij op hese toon.

Eensklaps snelde zij op Raffles toe en wierp zich voor hem op de knieën, terwijl de tranen haar nu rijkelijk over de wangen stroomden.

— Ik weet niet hoe wij u dit vergelden moeten, mylord, zei zij nauwelijks hoorbaar.

Raffles hief haar overeind en zei glimlachend:

— Gij kunt het mij het beste vergelden, Miss Barrister, door er nooit meer over te spreken. Ik was nu toevallig degene, die het ongeluk zag aankomen, maar ieder ander zou in mijn plaats natuurlijk evenzo hebben gehandeld.

Raffles schoof een stoel bij en liet haar plaats nemen, zeggend:

— Wij hebben zoëven een ernstig gesprek met uw vader gehad. Hij heeft ons voldoende vertrouwd om ons zijn geschiedenis te vertellen. Ik heb zijn ogen weliswaar enigszins oppervlakkig onderzocht, maar toch genoeg gezien, om het niet geheel en al onmogelijk te achten dat hij kan genezen, al moet ik er dadelijk aan toevoegen, dat de kans twijfelachtig is. Uw vader heeft er in toegestemd zich een paar weken onder mijn behandeling te stellen. Keurt gij dit goed? Gij moet weten dat ik geneesheer ben en een speciale studie van oogziekten heb gemaakt.

— Dat behoeft gij niet te vragen, mylord. Natuurlijk grijp ik uw aanbod met beide handen aan.

— Dat is dan afgesproken. Kan uw vader reeds aanstonds hier blijven?

— Jazeker, mylord.

Maar eensklaps bloosde Lizzy hevig, om daarop stamelend te vervolgen:

— Ik kan echter geen kleren voor hem brengen, ook geen ondergoed, mylord... Wij hebben het in de laatste tijd zeer arm gehad en wij...

Raffles legde haar met een gebaar het zwijgen op.

— Ik weet alles reeds Miss Barrister,

zei hij. Gij behoeft mij niets meer te vertellen, dat alles is van bijkomstige aard... wij zullen daar wel voor zorgen.

Hij wendde zich tot Brand en zei:

— Mijnheer Brand, wees zo goed de nodige instructies te geven.

Toen wendde hij zich weer tot de jonge vrouw en vroeg:

— Valt het leven op de fabriek u niet zwaar?

— Om u de waarheid te zeggen, ja, mylord, het valt niet mee, maar ik heb geen keus.

— Zoudt gij er liever niet terugkeren?

Het jonge meisje boog het hoofd en tot zijn verwondering zag Raffles dat wederom een diepe blos haar wangen bedekte, zodat hij niet verder aandrong.

Zijn blikken bleven gevestigd op een klein gouden medaillon, dat aan een dun kettinkje om de hals van het jonge meisje hing.

— Dat is een fraai kleinood, miss. Een waar kunstwerkje. Mag ik het eens van dichterbij bekijken?

— Jazeker, mylord, antwoordde het meisje glimlachend.

Zij haakte het kettinkje los en reikte Raffles het sieraad over.

Het was een medaillon van gedegen

goud, een juweeltje van goudsmidskunst uit het begin van de zeventiende eeuw.

Het bestond uit twee helften, die om een scharnietje konden draaien.

Het bovenste deksel was geëmailleerd en vertoonde een afbeelding van Diana op de jacht, door een meesterhand geschilderd.

Op de achterzijde stonden twee letters, een J. en een B, dooreen gestrengeld.

De rand van het medaillon was kunstig geciseleerd.

Raffles draaide het om en om, bekeek het met het oog van een kenner, en gaf het terug met de woorden:

— Het is werkelijk een zeldzaam fraai bijou Miss. Gij moogt het wel in ere houden. Het is waarschijnlijk een familiestuk?

— Het heeft aan mijn moeder toebehoord, mylord, luidde het antwoord.

De blinde had gedurende dit kort gesprek geen woord gezegd, maar nu Raffles hem aankeek, zag hij tot zijn verwondering dat er een angstige uitdrukking op zijn gelaat lag.

Hij had de beide handen, die naast zijn bord lagen, tot vuisten gebald, en Raffles zag, dat ze merkbaar trilden.

HOOEDSTUK III

DE OPERATIE

Het was ruim een week later.

Een der grootste logeerkamers van het huis in de Cromwellstreet was tot ziekenkamer ingericht.

De twee grote ramen zagen op het park uit, maar waren op dit ogenblik met gordijnen afgesloten, zodat het in het vertrek half duister was.

Op het grote bed lag het lichaam van Tom Barrister uitgestrekt.

Een zwart verband bedekte zijn beide ogen.

Hij lag daar zo onbeweeglijk alsof hij dood was.

Slechts nu en dan ging zijn borst omhoog, bewogen door een diepe zucht.

Raffles gekleed in een witte chirurgijnsjas met opgestroopte hemdsmouwen en een doek voor neus en mond gebonden, stond bij een tafel, met een blad van glas, dat bedekt was met een aantal glimmende instrumenten.

In een andere hoek van het vertrek, was Charles Brand, eveneens in een witte jas gehuld, bezig een lancet te flamberen.

Het was zo stil in het grote vertrek, dat men duidelijk het geritsel van de nog kale takken der kastanjabomen kon horen, die langs het venster streken.

Het grote ogenblik van de operatie was aangebroken.

Raffles wist, dat hij een grote verantwoordelijkheid op zich had genomen, maar hij stelde genoeg vertrouwen in zijn kennis om het waagstuk te durven ondernemen.

Op aanwijzing van Raffles werd de blinde van het bed getild en op een operatietafel gelegd.

De gordijnen werden vaneen geschoven, zodat het licht in brede banen naar

binnen kon stromen.

Terwijl Charles Brand verschillende instrumenten, naalden en klemmen steriliseerde en op het glazen tafelblad uitspreidde, zodat Raffles slechts één woord behoefde te spreken en de hand uitstrekken, om geholpen te worden door Brand, die wel enigszins nerveus was, maar overigens zijn taak als assistent uitnemend vervulde, boog Raffles zich over de patiënt heen en zei met zachte stem:

— Opdat gij zult weten, dat gij u niet aan de handen van een ondeskundige toevertrouwt, moet ik u even van het gende op de hoogte stellen. Ik heb enige jaren als afgestudeerd arts in de medicijnen, in het Utrechtse Ooglijders gasthuis gewerkt onder de leiding van de professor, die in die dagen bekendheid genoot, niet alleen in Nederland, maar in de gehele wereld als de bekwaamste oogarts, die ooit dit moeilijke onderdeel der chirurgie beoefende. Ik weet dus wat ik ga doen. Ik moet er echter bij zeggen, dat het niet absoluut zeker is, dat de operatie zal slagen. Dat hangt van verschillende factoren af, die ik nu nog niet kan beoordelen. Door een verwonding van de ogen zoals in uw geval, kunnen de ogen troebel worden en degeneratie van de gezichtszenuwen optreden. Men noemt deze afwijking cataract, ofwel de bekende grauwe of grijze staar, waarbij de patiënt wel licht ziet, maar geen voorwerpen kan waarnemen, omdat op het netvlies geen beeld wordt geworpen.

Onder het spreken had Raffles het zwarte verband van de ogen van de patiënt verwijderd.

— Dat is immers bij u ook het ge-

val niet waar? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, antwoordde de patiënt, ik heb altijd het verschil tussen licht en donker kunnen waarnemen, maar nooit zo goed als nu.

— Dat is dan een goed teken en het bewijst, dat het middel hetwelk ik heb toegepast een gunstige invloed heeft gehad. Ik kan nu met vertrouwen doorgaan. Geruime tijd werd de grauwe staar als niet operabel beschouwd, hetgeen te danken was aan het zogenaamde staars teken van kwakzalvers, hetgeen door het gebruik van ongedesinfecteerde naalden het geneesmiddel erger maakte dan de kwaal. Na het jaar 1850 is daarin een radicale verandering gebracht door de toepassing van de aseptische of antiseptische methode en nu is het in de meeste gevallen mogelijk een lijder aan de grauwe staar weer ziende te maken. Ik moet nu uw hoofd met een band aan de tafel bevestigen, want ik kan u slechts plaatselijk verdoven, opdat gij uw hoofd niet zult bewegen als gij onder de operatie enige pijn zult voelen. Het zal in ieder geval niet lang duren.

Van dat ogenblik af werd er niet meer gesproken. De operatie begon en Raffles behoefde slechts één enkel woord te zeggen om het benodigde instrument of materiaal aangereikt te krijgen door Brand, die met spanning al de bewegingen van zijn vriend met de ogen volgde.

Eindelijk klonk het woord: « atropine ».

Charles Brand wist nu dat de operatie afgelopen was en een paar minuten later lag de patiënt, wederom met het zwarte verband voor de ogen, op het bed.

— Hoe lang moet het verband er nu nog omblijven? vroeg Brand.

— Een dag of drie, luidde het antwoord.

Nu boog Raffles zich over de patiënt en zei:

— Geleidelijk zal de pijn, die gij nu nog mocht voelen, afnemen en u kunt veel tot uw algehele genezing bijdragen door stil te blijven liggen en geduld te hebben. Tracht nu en dan te slapen, dat zal u goed doen.

Nadat Raffles zijn witte jas had uitgedaan en zijn handen gewassen had, verliet hij met Brand de operatiekamer.

In de gang troffen zij de dochter van Barrister aan, die met bleek gelaat en roodbekreten ogen heen en weer liep, zonder dat het hoorbaar was.

Zodra zij Raffles zag liep zij snel op hem toe en vroeg op smekende toon:

— O, zeg mij toch hoe het is gegaan, mylord.

— Daarvan is nu nog weinig te zeggen, miss, antwoordde Raffles, maar ik hoop, dat ik u over drie dagen kan zeggen, of er kans bestaat, dat uw vader geneest. Gij moogt u niet zo opwinden en moet rustig trachten af te wachten.

— Ik zal mijn best doen, mylord, antwoordde het jonge meisje.

Het drietal daalde de trap af, die naar de grote salon voerde.

Raffles trad op het venster toe en wendde zich toen tot Lizzy Barrister.

— Ik geloof, dat ik daar iemand zie, die voor de deur heen en weer loopt en die ik meen te kennen, zei hij met een glimlach om de dunne lippen en een gebaar naar de straat, waar een jongeman voor het hek op en neer liep en van tijd tot tijd zijn ogen naar de vensters van de villa opsloeg.

Het jonge meisje kreeg een hevige kleur en zei aarzelend:

— Dick... ik wil zeggen Mr. Sheppard heeft mij hierheen gebracht; hij zou wachten tot ik terugkwam.

— Daarbuiten? vroeg Raffles glimlachend. Kom, wij moesten die arme jongen maar eens gauw binnen laten komen, hier zal hij minder last van de eenzaamheid hebben.

Hij tikte tegen het venster, de jongeman keek om en bleef staan.

Raffles wenkte hem en wees naar de buitendeur.

Schoorvoetend kwam de jongeman naderbij, alsof hij meende, niet goed te hebben begrepen.

Raffles belde Gaston en zei hem de deur te openen en de jongeman te verzoeken binnen te komen.

Even later stond Dick Sheppard in het vertrek, een flinke jongeman, met

een open, gebruind gelaat en twee heldere, grijze ogen.

Raffles keek glimlachend van het meisje naar de jongeman en redde toen de jongelieden uit de verlegenheid door te zeggen:

— Ik heb u laten verzoeken binnen te komen, Mr. Sheppard, omdat ik denk dat gij ook wel belang zult stellen in het geval, waarvoor de vader van deze jonge dame enige tijd in mijn huis moest vertoeven.

— Inderdaad, mylord. Ik verlangde er naar, dat Miss Barrister naar buiten zou komen om mij te vertellen hoe de operatie was afgelopen. Ik mag de oude Barrister graag en ik zou zeer dankbaar zijn, als gij er inderdaad in geslaagd zoudt zijn, hem het licht zijner ogen terug te geven.

— Ik kan u slechts hoop, maar nog geen zekerheid geven. Wij moeten geduld hebben. Maar nu iets anders. Mag ik vragen wat uw positie is?

— Ik ben electrotechnicus, mylord.

— Raad ik goed, als ik zeg, dat gij dit wel aan de fabriek van deze jonge dame zult zijn?

— Dat is inderdaad het geval, mylord, antwoordde Dick Sheppard.

— Nu, dan hoop ik voor u beiden, dat gij snel promotie zult maken, gij begrijpt wel waarom.

— Ik hoop het ook, mylord. En ons geluk zou volmaakt zijn, als de operatie geslaagd was en Mr. Barrister weer zou kunnen zien.

— Dat kan ik pas over enkele dagen zeggen, zei Raffles.

— Maar zou ik mijn vader niet één enkel ogenblik mogen zien, mylord? vroeg het jonge meisje, terwijl zij smekend de handen vouwde.

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, miss, maar ik mag en kan uw verzoek niet inwilligen, antwoordde Raffles. Uw vader moet de hele dag volkomen stil liggen en de geringste op-

winding zou hem op dit ogenblik zeer kunnen schaden.

— Morgen dan misschien?

— Morgen moogt gij terugkomen en als alles goed gaat, een kwartiertje met hem spreken.

— Dan ga ik nu maar, mylord, want ik kan niet zo lang van de fabriek wegblijven.

— Tot morgen dan, zei Raffles, terwijl hij het meisje de hand toestak.

Toen de twee jongelieden waren vertrokken, gingen Raffles en Brand zacht de kamer weer binnen waar de operatie had plaats gehad.

Barrister lag onbeweeglijk op zijn rug en scheen te sluimeren.

Raffles overtuigde zich er van, dat het verband niet verschoven was, trok de gordijnen zacht geheel dicht en verliet met Brand het vertrek.

De volgende dag kwam Lizzy Barrister terug om naar de toestand van haar vader te vragen, en mocht nu tot haar blijdschap enige tijd met hem spreken.

De patiënt zat in een grote leunstoel en Brand was bezig hem uit een dagblad voor te lezen, toen het bezoek van het jonge meisje werd aangekondigd.

Het daglicht scheen door een smalle kier van de gordijnen naar binnen.

Na een poos kwam Raffles binnen en zei:

— Nu moet ik u weggagen, ik weet wel, dat de tijd kort was, maar ik mag werkelijk niet toestaan dat uw bezoek langer duurt. Overmorgen om vijf uur in de namiddag wordt het verband verwijderd; kom om half vijf, dan kunt gij aanstonds vernemen of de operatie geslaagd is.

Met tranen in de ogen bedankte het jonge meisje Raffles, en vertrok.

Twee dagen verliepen, die voor de patiënt even zovele jaren leken, maar eindelijk brak het ogenblik aan, waarop hij zo vurig en toch met zoveel onuitsprekelijke angst had gewacht.

HOOFDSTUK IV

EEN BEKENTENIS

Het was juist vijf uur, toen Raffles en Charles Brand de kamer binnentraden, die tot operatiezaal had gediend.

Men had Barrister weer in zijn leunstoel gezet, met de rug naar het raam gewend.

De kamer was volkomen donker, door dat de gordijnen geheel waren dichtgetrokken.

Slechts een klein lampje met rood glas brandde op de hoek van de schoorsteen.

Beide mannen traden op de stoel toe.

Brand zette een kom met boorwater op tafel, en een paar pakjes steriele watten.

Barrister, rechtop in zijn stoel, stak zijn bevende handen uit in de richting van het geluid.

— Is het ogenblik aangebroken, mylord? vroeg hij met ietwat bevende stem.

— Ja, Mr. Barrister, en nu moet ik u verzoeken al uw geestkracht en moed bijeen te rapen, om als het lot het gewild heeft, een teleurstelling manmoedig te kunnen dragen.

— Dat belooft ik u, mylord.

Raffles knoopte eerst de zwarte doek los en vervolgens het verband van gaas en watten dat zich daaronder bevond.

De ogen van Barrister waren nu onbedekt.

Raffles boog zich over hem heen en zag bij het schemerachtige licht, dat door de gordijnen heendrong, dat de ogen van zijn patiënt gesloten waren.

Het vocht, door de traanklieren afgescheiden en dat zich vermengd had met de uitgescheiden stoffen, deed de oogleden op elkander kleven.

Op een wenk van Raffles neigde

Brand ze met boorwater.

Barrister kon nu zijn ogen open doen.

Hij liet ze heen en weer dwalen en een uitdrukking van schrik en teleurstelling scheen over zijn trekken te glijden.

Maar toen kreeg hij het rode lampje in het oog, en een kreet ontsnapte hem...

Hij greep de hand van Raffles, die voor hem was blijven staan en zei met trillende stem:

— Ik zie. Ik zie. God zij geloofd en geprezen, voor de gaven en de kundigheid, die Hij u verleend heeft, waardoor gij mij het licht van mijn ogen hebt teruggegeven, mylord. Van dit ogenblik af ben ik uw nederige dienaar, en kunt gij in leven en dood over mij beschikken.

— Schuif het gordijn verder open, Charles, zei Raffles.

Een zwak licht drong nu het vertrek binnen.

Barrister stond op en liep weifelend, als een kind dat pas begint te lopen, het vertrek door, terwijl hij uit gewoonte de handen voor zich uitgestrekt hield.

Er lag een uitdrukking van extase over zijn gezicht gespreid, en hij liet zijn blikken van links naar rechts gaan.

Geleidelijk had Brand de gordijnen nog iets meer open geschoven en het was nu tamelijk licht in het vertrek.

Raffles geleidde Barrister nu weer terug naar zijn stoel, bond zich de oogspiegel voor en onderzocht zorgvuldig de ogen van de patiënt.

Na een paar minuten deed hij het toestel af, reikte Barrister de hand en zei op ernstige toon:

— De operatie is voortreffelijk ge-

slaagd, waarde vriend, gij zijt genezen.

— Voor goed, mylord?

— Voor goed, tenzij zich onverwachte complicaties van een andere aard voordoen. In het begin moogt gij uw ogen niet te veel inspannen. Ik heb hier een donkere bril, die gij voorlopig moet dragen.

— Dat zal ik doen, mylord. Mag ik u vragen: Is mijn dochter hier?

— Ik zal haar aanstonds bij u zenden. Gij zult u er echter in moeten schikken, nog een of twee dagen onder mijn observatie te blijven, want ik wil mij overtuigen of de genezing duurzaam zal zijn. Kom, mijnheer Brand, wij kunnen nu Miss Barrister wel binnen laten.

De twee vrienden verlieten het vertrek en begaven zich naar de spreekkamer, waar Lizzy Barrister bleek en in grote spanning zat te wachten.

Zij snelde op Raffles toe en riep uit:

— Ik kan het aan uw gelaat zien, mylord, het is gelukt, niet waar?

— Laat uw vader het u zelf zeggen, miss, antwoordde Raffles glimlachend, hij wacht u met ongeduld.

Het jonge meisje snelde het vertrek uit, en begaf zich naar haar vader, die zij met tranen in de ogen omhelsde.

Het was een avond van het reinste geluk voor Thomas Barrister en zijn kind.

Men had Dick Sheppard bijtijds gewaarschuwd, en deze gebruikte, evenals vader en dochter, het middagmaal in de villa.

Raffles en Brand lieten het gelukkige drietal zoveel mogelijk alleen en hielden zich op een afstand.

Het was pas laat in de avond, toen Lizzy Barrister, vergezeld door haar verloofde eindelijk vertrok.

* * *

De volgende dag kwam het Raffles voor, alsof zijn patiënt niet zo vrolijk gestemd meer was en door een of andere heimelijke onrust gekweld werd.

Enkele malen kreeg hij de indruk alsof Barrister hem wat wilde zeggen, maar dan weer weifelde.

Maar in de namiddag, toen Raffles nogmaals de ogen van Mr. Barrister

zorgvuldig onderzocht had, hield deze hem tegen toen hij het vertrek wilde verlaten.

— Hebt gij mij nog iets te vragen, Mr. Barrister? vroeg Raffles vriendelijk.

— Dat is te zeggen mylord, stamelde Barrister, ik heb iets op het hart, dat ik meen u te moeten vertellen.

Raffles keerde verwonderd op zijn schreden terug.

— Iets op het hart, zegt gij? Is het van belangrijke aard?

— Voor u misschien niet; voor mij daarentegen is het van het grootste gewicht. Maar ik voel, dat ik het niet langer mag verzwijgen. Ik ben u meer dan mijn leven verplicht en ik wil uw huis niet verlaten, dan nadat ik mij ontlast heb van een geheim dat mij drukt, en dat ik tot dusverre niet heb durven openbaren. Misschien, ik weet het niet, zou ik ook nu nog wel gezwegen hebben als mijn genezing mij niet tot inkeer had gebracht. Ik heb deze hele dag ernstig nagedacht, terwijl ik in uw mooie, grote tuin wandelde, de kassen bezocht of iets trachtte te lezen, wat nog niet goed gaat, tusschen haakjes, en ik ben tot de overtuiging gekomen, dat ik niet langer mag zwijgen. Toen ik eenmaal dit besluit genomen had, begreep ik ook dat ik mijn geheim niemand beter kon toevertrouwen dan u.

— Spreek vrij uit, Mr. Barrister, wat gij mij ook hebt mede te delen, ik beloof u dat het veilig bij mij bewaard zal blijven, als gij dat wenst. Ga daar in die gemakkelijke stoel zitten, neen, niet al te dicht bij dat raam, waarop de zon schijnt, want gij hebt uw donkere bril niet op.

Barrister voldeed aan het verzoek en begon toen, na even naar zijn woorden te hebben gezocht:

— Gij hebt waarschijnlijk gedacht, dat Lizzy mijn dochter is, niet waar?

— Natuurlijk, zei Raffles verbaasd. Is Lizzy dan uw dochter niet?

— Neen, mylord, zij is mijn aangenomen kind. Ik heb haar achttien jaar geleden, in de letterlijke betekenis van het woord gevonden en behouden.

— Was zij te vondeling gelegd? riep

Raffles verbaasd uit. Ik dacht dat zo iets tegenwoordig niet meer voorkomt.

— Zij was niet te vondeling gelegd, mylord, antwoordde Barrister toonloos. Ik vond haar op een donkere avond gewond en bewusteloos naast de weg liggen, en alleen het toeval heeft gewild dat ik iets wits tussen de struiken ontwaarde.

— Vertel mij dat eens uitvoerig, zei Raffles, wiens belangstelling was gewekt.

— O, het verhaal behoeft niet lang te duren. Ik maakte een avondwandeling, zoals ik dat wel meer deed, sedert ik mijn vrouw verloren had. Ik was in een sombere, neerslachtige stemming, die mij, nadat mijn werk voor die dag gedaan was, vaak overviel. Door de dood van mijn vrouw, met wie ik een zeer gelukkig huwelijksleven gehad had, was het leven voor mij niet veel meer waard en ik treur nog steeds om haar... Maar om op mijn chapiter terug te komen. Eensklaps werd, zoals ik zei, mijn aandacht getrokken door iets wits tussen de struiken. Ik ging er op af en zag een klein meisje, van een jaar of vier, bewusteloos naast de weg liggen. Terwijl ik mij zo over haar heen boog, verbeeldde ik mij, dat ik in de verte het geluid van ratelende wielen hoorde, van een aantal wagens die over de weg reden. Ik nam het kind op en zag dat het tamelijk ernstig gewond was.

— Gij hebt toen zeker gedacht, dat het kind uit een rijtuig was gevallen niet waar? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Zo is het, mylord, ik ging nog verder; ik vroeg mij af of het kind ook behoord kon hebben tot een troep Zigeuners, kermismensen die gedurende een week met hun tenten op de grens van de stad hadden gestaan, en juist diezelfde avond waren vertrokken.

— En toen?

— Ik stond een ogenblik in beraad en vroeg mij af of ik het kind niet weer aan de Zigeuners zou terug geven. Het was immers best mogelijk, dat het een dochttertje was van een der leden van de troep. Wellicht had het liggen slapen, achter in een der wagens en was het

van vrij grote hoogte op de weg gevallen, zonder dat iemand het gemerkt had. Denkelijk had het kind juist de kracht gehad om naar de berm van de weg te kruipen. Het kleintje vertoonde in het geheel niet het kenmerk van een Zigeunerkind. Het had een buitengewoon blanke gelaatskleur, en ik leidde hieruit af, dat het nog niet lang in de buitenlucht had geleefd: misschien was het kind wel geroofd. Bij mijn thuiskomst ontkleedde ik het, om het in mijn bed te leggen, en daarna een dokter te ontbieden. Ik zag toen dat het een klein amulet, een soort medaillon in het handje geklemd hield. Er hing een fijn gouden kettinkje aan, en ik begreep aanstonds, dat het kind het had weggenomen. Misschien had het wel beproefd, toen het het kleinood weer terug had, uit de wagen te springen.

Barrister zweeg even en Raffles meende hem weer op weg te kunnen helpen door te vragen:

— Gij hebt het kind bij u genomen en als uw dochter opgevoed? Ik neem natuurlijk aan, dat gij aanstonds alles in het werk hebt gesteld om de ouders terug te vinden?

Barrister boog het hoofd.

Zijn lippen trilden toen hij antwoordde:

— Dat heb ik juist niet gedaan, mylord, of in ieder geval op zulk een slappe wijze, dat ieder verstandig mens wel van te voren had kunnen inzien, dat die onderzoekingen tot niets zouden leiden. Dat was eigenlijk juist wat ik gehoopt had. Ik voelde mij erg eenzaam, ik had weinig familie en slechts enkele vrienden, en ik stelde mij voor, welk een zonnetje dit meisje in mijn huis zou kunnen brengen. Toen dan ook na een week mijn zogenaamde nasporingen geen resultaat hadden opgeleverd, besloot ik het kind als het mijne op te voeden.

— En hebt gij nooit iets van de ouders gehoord?

— Nooit, mylord.

Raffles schudde afkeurend het hoofd, en zei op ernstige toon:

— Ik weet wel, dat gij u steeds een goed vader voor Lizzy betoond zult heb-

ben, maar gij weet niet, wat gij haar wellicht onthouden hebt.

Barrister boog opnieuw het hoofd en zei:

— Daarvan ben ik mij nu ook bewust, mylord, ik heb schuld. Misschien is ze van welgestelde ouders, die haar een voortreffelijke opvoeding hadden kunnen geven en had zij niet in een fabriek behoeven te werken, maar ik kon er niets aan doen. Toen ik later blind werd was zij mijn steun en toeverlaat. Zij was een klein huismoedertje en ik had niet geweten wat ik zonder haar had moeten beginnen.

Raffles stond op en legde hem de hand op de schouder.

— Ik kan mij dat heel goed indenken, Mr. Barrister, zei hij op zachte toon, evengoed als ik mij kan voorstellen wat u thans tot spreken genoopt heeft. Gij zijt nu niet meer een hulpeloze man, en gij zijt tot het inzicht gekomen, dat de ouders van Lizzy, als zij nog leven, misschien nog altijd treuren om het verlies van hun ontvoerde dochter. Is het niet zo?

Barrister knikte bevestigend.

— Gij hebt gelijk, mylord, zei hij. Zo is het. Ik voel nu dat ik er niet goed aan gedaan heb; ik ben te zelfzuchtig geweest. Ik heb misschien Lizzy's ge-

luk aan het mijne opgeofferd, maar ik beloof u dat ik het nog goed zal trachten te maken.

Raffles schudde het hoofd.

— Als het daartoe maar niet te laat is, zei hij ernstig. Wilt ge mijn hulp aanvaarden bij uw poging om de ouders van Lizzy terug te vinden?

— Gaarne, mylord, riep Barrister, terwijl hij de handen van zijn weldoener greep. Ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik ben dat ik mij eindelijk van dit geheim ontlast heb.

— Weet Lizzy er iets van? vroeg Raffles. Weet zij dat zij uw dochter niet is?

— Neen, mylord, antwoordde Barrister op doffe toon. Ik heb het haar nooit durven zeggen. Telkens en telkens weer heb ik het uitgesteld en op het laatst wist ik dat ik de moed niet zou kunnen opbrengen het haar te zeggen.

— Laat mij het dan doen, zei Raffles.

— Zoudt ge dat op u willen nemen, mylord? riep Barrister uit. Dan ontlast gij mij van een zware taak. Ik hoop maar, dat Lizzy het mij niet te zwaar zal aanrekenen.

— Als zij het meisje is, waarvoor ik haar houd, zei Raffles, dan zal zij u steeds dankbaar blijven, voor alles wat gij voor haar gedaan hebt. Gij kunt nu alles verder aan mij overlaten.

HOOFDSTUK V

DE ZIGEUNERS

Er waren bijna twee weken verlopen sedert de staar-operatie van Mr. Barrister die met zulk een gunstige uitslag bekrond was.

Lizzy was door Raffles voorzichtig op de hoogte gebracht van het feit dat zij niet de eigen dochter was van hem, die zij altijd als haar vader had beschouwd.

Ook Dick Sheppard was ingelicht, maar de arme jongen scheen er zich niet erg over te verheugen, daar hij wel vermoedde, dat, als de ouders van het jonge meisje werden teruggevonden, de maatschappelijke positie van zijn verloofde misschien zijn geluk in de weg zou staan.

Wat Lizzy zelve betreft, zij was natuurlijk niet weinig verbaasd geweest, maar zij was in de loop der jaren veel van Barrister gaan houden, had hem steeds als haar vader beschouwd en haar onbekende ouders vermochten geen sterke emoties bij haar wakken; zij was met Barrister vertrokken, zoals zij gekomen was.

Zij waren niet teruggekeerd naar de donkere hooggelegen woning in de Whitechapel Lane.

Raffles had Barrister, ondanks diens aanvankelijk verzet een bungalow ter beschikking gesteld, onder de rook van Londen gelegen, waar hij zou kunnen vertoeven totdat hij een hem passende betrekking had gevonden, want de ingenieur had rust noch duur voor hij weer aan de arbeid kon gaan.

Weliswaar was er een hiaat van achttien jaren in zijn ontwikkeling, maar hij had zich door bemiddeling van Raffles de nodige boeken aangeschaft, en hij was met noeste vlijt gaan studeren om de schade in te halen.

Ofschoon het onzeker was of de ouders van Lizzy wel teruggevonden zouden worden, wilde zij niet afhankelijk zijn van haar pleegvader, maar haar eigen brood verdienen, ofschoon Raffles zich voornam een meer passende baan voor haar te vinden.

Hij en Charles Brand zaten in de rookkamer, voor het raam dat op het park uitzag, en Raffles had het medaillon van Lizzy voor zich liggen, en bekeek het van alle kanten, maar haalde weldra zijn schouders op en zei:

— Dit medaillon brengt ons onderzoek ook al niet veel verder, Charles.

— Heb je niets gehoord naar aanleiding van de advertenties, die je hebt laten plaatsen?

— Geen taal of teken.

Raffles keek het raam uit en vervolgde:

— Er zal niets anders op overschieten, dan dat wij zelf eens op onderzoek uittrekken. Wij moeten beginnen met te informeren naar de zigeuners, die hier achttien jaar geleden met hun wagens op de noordgrens van de stad gestaan hebben. Ga mee, dan zullen wij eens zien of het register van het politiebureau ons niet een stap verder kan brengen.

De twee vrienden verlieten de villa en begonnen hun onderzoek in alle politiebureaus, tot zij het noorden van de stad bereikt hadden, verstuurden tal van telegrammen, sloegen in bureaus van de burgerlijke stand, dikke registers op, maar toen zij die avond thuis kwamen, waren zij nog steeds niet gevorderd.

Zij waren er echter de mannen niet naar om de moed zo gauw op te geven.

En door hun onvermoelbaar speuren, vonden zij ten slotte enig spoor.

Het bleek dat er bij de zigeunertroep, die achttien jaar geleden met hun woonwagens op een terrein bij Hampstead gestaan had, een paar kerels waren, die nog al eens een keertje met de politie in aanraking waren geweest.

Verschillende inbraken in huizen en villa's in verschillende steden, moesten op hun rekening worden gesteld.

Een paar jaar geleden had een ernstige diefstal, onder verzwarende omstandigheden, te Leeds gepleegd; vrij wat opzien gebaard, omdat daarbij dezelfde twee recidivisten betrokken waren, maar wegens gebrek aan bewijs had men hen op vrije voeten moeten stellen.

Diezelfde troep zou zich thans op nauwelijks honderd kilometer afstand van Londen in een kleine provinciestad ophouden.

Het had volle veertien dagen geduurd eer Raffles en Brand tot deze ontdekking waren gekomen, maar toen zij ook eenmaal zover waren, zetten zij door.

Raffles had Lizzy zowel als Barrister onkundig gelaten van de vorderingen van het onderzoek, en zelfs deelde hij hen niets mee van zijn voorgenomen reis naar Huntingdon, de kleine plaats waar de troep het laatst gezien was.

Henderson de chauffeur, die met enkele woorden op de hoogte was gebracht zat achter het stuur van de Rolls Royce en bracht hen door de graafschappen Middlesex, Hertford en Bedford, naar Huntingdon, de hoofdstad van het gelijknamige graafschap.

Raffles dacht er eerst over de politie in de arm te nemen, maar bij nader inzien leek het hem toch beter, het zaakje zonder officiële hulp op te knappen, want hij was er niet zeker van of hij in deze aangelegenheid wel altijd als Lord Aberdeen zou kunnen optreden.

De auto werd neergezet in de garage van het grootste hotel, waarop het stadje kon bogen, waarna dadelijk met het onderzoek een begin werd gemaakt.

Huntingdon is slechts een klein stadje en zij behoefden dus niet lang te zoeken naar de plek waar de zigeuners hun

kamp hadden opgeslagen.

Er bleek een voorjaarskermis te zijn in Huntingdon en de eerste de beste agent van politie kon hen wijzen, waar de kermistroep vertoefde.

Raffles en Brand gingen daar onmiddellijk heen, terwijl Henderson last kreeg de tank van de auto te laten bijvullen en hen dan langzaam te volgen.

De twee vrienden behoefden niet ver te gaan.

Nauwelijks hadden zij de laatste huizen van Huntingdon achter zich gelaten of op een onbebouwd terrein ter zijde van de straatweg, zagen zij een stuk of zes woonwagens staan.

Zij wandelden op hun gemak naar de wagens waar het drukke leventje in volle gang was.

Het bleek, dat het kamp in de onmiddellijke nabijheid was opgericht van een aantal kramen, een draaimolen, het tentje van een waarzegster, een menagerie, en een kleine schuur, waar « Het Verstandigste paard ter Wereld » aan den volke werd vertoond.

Op het gras en in het zand speelden kinderen, die ondanks het waakzaam oog van de politie, zo goed als moeder-naakt rondliepen.

Soms schreeuwden en vochten zij en trokken elkander bij de haren, onder het uitstoten van een taaltje, waarvan Raffles zomin als Brand veel begreep.

Het was een mengelmoes van Hongaars en Roemeens, doorspekt met hier en daar opgevangen Engelse woorden.

Op de trap van een der woonwagens zat een vrouw van een jaar of dertig, maar reeds met verlept, gerimpeld, donkerbruin gelaat, en gitzwarte haren, aardappelen te schillen.

Iets verderop was een jongen van een jaar of zestien met een gerafeld jasje over een donkerblauw tricot, bezig met het matten van een rieten stoel.

Op een open plek, door de wagens gevormd, die in een kring waren neergezet, liepen mannen eveneens met donkerbruin gelaat heen en weer, terwijl sommigen zich oefenden in een hoogstand of aan een primitieve trapeze, opgehangen tussen twee bomen.

De voorstelling zou pas over een paar

uur plaats hebben.

Met de rug tegen een der bomen langs de weg geleund, stond een oude zigeuner met lang, vuil wit haar en een lange, witte baard, niets te doen.

Hij had aanvankelijk niets van de nadering der beide mannen bemerkt, en pas toen Raffles en Brand bij hem bleven staan, hief hij langzaam het hoofd op en keek hen beurtelings met zijn donkere ogen onderzoekend en enigszins wantrouwend aan.

Toen zeide hij in tamelijk goed Engels:

— Voor de voorstelling zijn jullie te vroeg.

— Dat weet ik, vriend, antwoordde Raffles, maar daarvoor zijn wij ook niet hier gekomen. Ik zou om te beginnen graag van u willen weten of gij reeds lang bij deze zelfde troep zijt?

— Heel lang, mijnheer.

— Langer dan achttien jaren bijvoorbeeld?

De oude zigeuner nam de pijp uit zijn mond, keek zijn ondervrager wantrouwend aan en zei:

— Wat gaat jou dat aan?

Raffles, die zo'n brutaal en onverschillig antwoord wel verwacht had, zei niets, maar haalde een biljet van een pond sterling uit zijn zak en hield dat de man voor.

— Dat is voor u, zei hij, als gij mij op mijn vragen wilt antwoorden. Laat ik er direct bij zeggen, dat wij niet van de politie zijn en dat wij slechts wat inlichtingen willen hebben over... een meisje, dat in Hampstead bij Londen is gevonden, nu ongeveer zeventien of achttien jaar geleden. Toen stond deze troep op een kermisterrein daar in de buurt en wij hebben redenen te over om te vermoeden dat gij daar meer van weet.

De oude man wierp een schichtige blik om zich heen, keek toen begerig naar het hem voorgehouden bankbiljet, en antwoordde toen op zachte toon:

— Goed; ik zal u helpen, als gij mij belooft dat ik geen gevaar zal lopen. Ik ben een oud man en ik zou mij niet meer tegen die kerels daar kunnen verweren. Daar is er één bij, die ik le-

vend zou kunnen villen, en als ik de godvergeten onverlaat die... die... die... nou ja, wat hij me heeft aangedaan, zal u weinig kunnen schelen... als ik dat stuk ongeluk aan de galg kan helpen, dan kunt gij over mij beschikken.

— De galg zal het wel niet worden, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij het bankbiljet de man in de hand stopte maar het zou hem toch lelijk kunnen opbreken, want de Engelse wet is niet mak voor kidnappers.

— Was het dat maar alleen, bromde de oude man voor zich heen.

Daarop vervolgde hij wat luider:

— Zeg mij nu wat gij van de zaak weet.

— Luister. Ongeveer zeventien jaar geleden werd een klein meisje gestolen door de troep waartoe gij behoort, waarschijnlijk in de hoop een goede losprijs voor het kind te kunnen bedingen. Nadat de wagens nauwelijks het terrein, waarop zij stonden, verlaten hadden wist het kleintje, zeker bevreesd voor haar omgeving, de waakzaamheid van haar ontvoerders te verschalken, en zelfs het kleine medaillon mee te nemen, dat men haar waarschijnlijk had ontnomen. Of zij van de wagen is gevallen, of er uit heeft willen springen, weet ik niet, maar zij werd later aan de kant van de weg gevonden, door een man die haar liefderijk opnam. Welnu, ik heb die man en ik heb dat meisje gesproken. Ik heb ook het medaillon gezien.

— En het litteken? vroeg de oude zigeuner snel, terwijl hij Raffles bij de mouw greep. Hebt gij ook het litteken gezien?

— Neen. Waar moet zich dat bevinden?

— Op de borst, even boven de rechter tepel. Het kind had zich waarschijnlijk een poos tevoren ernstig bezeerd, want van de wonde was een klein, maar goed zichtbaar litteken achtergebleven.

— Daarvan weet ik niets, hernam Raffles, maar er valt niet aan te twifelen of het meisje is hetzelfde dat door uw kameraden zeventien jaar geleden werd ontvoerd.

— Kameraden... kameraden... brom-

de de grijsaard, dat zijn zij niet, voor de duivel. Het is een bende dieven en schurken. Maar laat ons ter zake komen. Wat wilt gij van mij?

— Vraagt gij dat nog? Ik wil weten wie de ouders van het meisje zijn, opdat het kan worden teruggegeven aan hen, die reeds zo lang misschien vol smartelijk verlangen naar hun kind uitzien.

De oude scheen na te denken, en pluiste zenuwachtig met zijn magere bruine vingers in zijn witte baard.

Toen keek hij nogmaals om zich heen en zei:

— Beloof gij mij dat gij mij geheel en al buiten spel zult laten?

— Dat beloof ik, maar dat geldt niet voor de man, die de ontvoering op zijn geweten heeft. Als ik hem in handen krijg en bewijzen tegen hem heb bijeen gebracht, dan zal hij er niet zo gemakkelijk afkomen.

De oude man boog zich naar Raffles over en fluisterde op hese toon:

— Kijk eens ongemerkt om, mijnheer, die vent met dat rode haar.

— Wie is dat? vroeg Raffles, terwijl hij een zijdelingse blik wierp op de man, die hem was aangewezen.

— Dat is het hoofd van onze troep, Take Bonescu, een gemeen sujet, zoals er weinige rondlopen. Ik had een dochter, mijnheer, mijn enige kind, de elendeling heeft haar verleid, nu ligt zij op de bodem van de Seine en hij lachte het hondsvot.

Het gelaat van de oude zigeuner had onder het hees gefluister van deze woorden een uitdrukking van woede en haat verkregen.

Hij balde de vuisten en zijn ogen schoten vlammen.

Hij dwong zich echter tot kalmte en vervolgde:

— Bonescu is de man die dat meisje heeft gestolen. Hij was woedend toen hij bemerkte dat het verdwenen was, want hij wilde er, zoals gij terecht hebt opgemerkt, een goede loosprijs voor vragen.

— Het kind was dus van welgestelde ouders? vroeg Raffles die vol belangstelling had geluisterd.

— Ja, het waren heel rijke mensen.

— Woonden zij in Londen?

— Ja. Destijds wel, maar of zij er nu nog wonen...?

Raffles wendde zich weer tot de oude zigeuner en vroeg:

— Kunt ge mij de naam van de ouders van het meisje niet zeggen?

De zigeuner scheen zijn geheugen te raadplegen.

Hij bleef zwijgend aan zijn pijp luppen tot hem eindelijk de naam ineens scheen in te vallen.

— Haar vader heet Manderson of Sanderson, mijnheer, dat weet ik niet precies meer, maar ik weet wel, dat hij dicht bij het paleis van de koning woonde, de naam van de straat ben ik helaas ook kwijt. Het was vlak bij een groot park.

— Dat doet er niet toe, vriend, zei Raffles. De hoofdzaak is dat wij de naam kennen, en de buurt. Gij zijt bedankt en als ik iets voor u kan doen, hebt ge maar te spreken.

— Het enige, waarmee gij mij van dienst kunt zijn, is te zwijgen over hetgeen ik u heb verteld. En als u die Bonescu onschadelijk kunt maken, bewijst gij mij de grootste gunst van mijn leven. Als de politie hem maar eenmaal te pakken heeft zal men gauw genoeg merken, dat de vent een gevaarlijk sujet is. Ik kan en wil er u op dit ogenblik niets meer van zeggen; dat moet de politie zelf maar uitvinden. Wat mij betreft, ik heb mijn enige dochter gewroken. Als ik wat jonger geweest was, dan verzeker ik u dat ik het wel op andere wijze zou hebben gedaan.

De oude zigeuner knikte de twee vrienden bij wijze van groet toe, draaide zich om, en slenterde toen met gebogen hoofd weg, zonder nog eenmaal om te kijken.

Raffles en Brand deden hetzelfde in tegenovergestelde richting.

As zij wel omgekeken hadden, dan zouden zij gezien hebben, dat het gelaat van een jonge knaap, die blijkbaar al die tijd in een droge greppel had gelegen, voorzichtig boven het gras kwam uitkijken, en de beide vreemdelingen na staarde.

HOOFDSTUK VI

EEN ONDERGESCHOVEN DOCHTER

Niets hield Raffles en Brand nog in Huntingdon terug en daarom haastten zij zich weer naar de plek waar Henderson de auto geparkeerd had.

— Wij gaan weer naar huis terug, James riep Raffles hem toe.

Zodra de twee vrienden waren ingestapt, maakte Henderson contact, trapte het gaspedaal in en voort ging het.

Zodra zij de noordelijke voorsteden achter zich hadden, en Henderson wat kalmer moest rijden, beduidde Raffles hem voor een groot restaurant te stoppen.

Raffles en Brand stapten uit, bestelden een lunch, lieten ook Henderson goed voorzien en vroegen vervolgens het adresboek.

Het bleek dat er in Londen enige dozijnen Sanderson's woonden maar slechts één in de buurt van het Koninklijk Paleis, en wel zeer dicht bij, namelijk in Pall Mall.

Raffles noteerde het adres en nadat zij gegeten hadden stapten zij weer in de auto.

Thuis gekomen, verfristen zij zich daar een weinig, en begaven zich daarna te voet naar het huis van Mr. Sanderson, dat zich op nauwelijks een kwartier gaans van de villa bevond.

Een oude kamerbediende met kort geknipt wit haar en witte bakkebaarden, deed de deur voor hen open.

— Is Mr. Sanderson thuis? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer. Komt gij voor zaken?

— Neen. Is Mrs. Sanderson ook thuis. Wij zouden beiden gaarne willen spreken, hier is mijn kaartje.

De bediende nam het kaartje aan,

wierp er een vluchtige blik op en nam aanstonds een eerbiedige houding aan.

— Wees zo goed hier even te wachten, mylord, ik zal mijnheer en mevrouw van uw komst verwittigen.

De bediende liet de beide bezoekers in een keurig gemeubeld vertrek.

Zij behoefden daar niet lang alleen te blijven, want reeds een paar minuten later trad het echtpaar Sanderson met duidelijk waarneembare verwondering binnen.

Mr. Sanderson trad op Raffles toe, stak hem de hand toe en zei op hartelijke toon:

— Het is mij zeer aangenaam kennis met u te maken, mylord. Gij zult wel begrijpen dat ik geen compliment maak als ik u zeg dat uw naam mij al zeer goed bekend was. Neem plaats wat ik u verzoeken mag.

— Sta mij toe, dat ik mijn vriend en medewerker Mr. Charles Brand voorstel.

Na de wederzijdse plichtplegingen, namen allen plaats en keek Mrs. Sanderson, een nog knappe dame van omstreeks veertig jaar, Raffles nieuwsgierig aan.

Deze bekeek even zijn nagels en begon toen op ernstige toon:

— Gij zult u misschien enigszins verwonderd afvragen waaraan gij dit onverwachte bezoek te danken hebt, mijnheer. Laat ik u dadelijk zeggen, dat ik kom naar aanleiding van een voor u zeer belangrijke aangelegenheid, een geval dat jaren lang uw geest zal hebben bezig gehouden. Ik ben namelijk hier gekomen in verband met de ontvoering van uw dochttertje, zeventien jaren geleden, waarvan ik door een toeval

gehoord heb.

Mrs. Sanderson verbleekte en Mr. Sanderson stond langzaam op en keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

— Mogen wij weten van wie gij dit vernomen hebt? vroeg hij toen langzaam.

— Van uw dochter zelve, mijnheer, antwoordde Raffles terwijl hij op zijn beurt opstond.

Hij was een ogenblik bevreesd, dat hij deze mededeling wat al te zeer op de man af had geuit, maar zijn vrees bleek overbodig, want Sanderson riep opgewekt uit:

— Heeft Mary u dat meegedeeld, mylord? Gij hebt het verhaal dus uit haar eigen mond?

— Ja, Mr. Sanderson, antwoordde Raffles enigszins verbaasd over de indruk die zijn woorden schenen te maken. Ik moet u evenwel zeggen, dat uw dochter een andere naam droeg, die haar waarschijnlijk door haar stiefvader is gegeven; zij heet namelijk Lizzy.

— Daar heeft ze mij nooit, over gesproken, hernam Sanderson lachend.

Raffles was zeer verrast en vroeg:

— Hebt gij uw dochter dan al gesproken?

Nu was het de beurt van Sanderson om Raffles vol verbazing en niet zonder schrik aan te staren.

— Natuurlijk heb ik haar gesproken, riep hij uit. Mary is nu reeds veertien dagen hier.

Raffles wreef zich even met de hand over het voorhoofd en keek Sanderson strak aan.

Het was duidelijk, dat Sanderson in volle ernst sprak, en hij vroeg zich af hoe dat mogelijk was.

Hoe kon de vader reeds met zijn dochter gesproken hebben, zonder dat deze hem, daarvan iets zou hebben medegedeeld.

Sanderson scheen de verandering te zien, die er op het gelaat van zijn bezoeker plaats greep, ofschoon hij er de betekenis niet van begreep.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Ik vraag u wel excuus, Mr. Sanderson, er moet hier een misverstand in het

spel zijn. Zoudt gij mij willen antwoorden op enkele vragen, die uw dochter betreffen? In de eerste plaats dan: Heeft zij mooie donkerblauwe ogen en zwart haar?

— Ja, dat klopt.

— Heeft zij een littekentje van een vroege opgelopen verwonding op haar borst?

— Ook dat klopt, riep Sanderson uit, die ondanks zich zelf onder de indruk kwam van de ernst waarmede Raffles sprak.

— Hoe zijt gij met haar in aanraking gekomen?

— Haar stiefvader heeft haar bij mij gebracht.

— Hoe heette hij?

— Thomas Barrister was zijn naam.

Raffles en Brand wisselden een veelbetekenende blik.

Het was duidelijk dat hier een schandelijke komedie was opgevoerd.

Weer stond Raffles op, en ging naar Mr. Sanderson toe, en legde hem de hand op de schouder.

— Mr. Sanderson, zei hij, ik geloof stellig, dat hier bedrog in het spel is. Het meisje, dat zich voor uw dochter uitgeeft, moet eenvoudig een oplichtster zijn. Gij hebt veertien dagen lang een vreemdelinge in uw huis gehad.

Mrs. Sanderson slaakte een zachte kreet en drukte de beide handen op haar boezem.

— Mijn voorgevoel, mompelde zij. Een soort instinct deed mij weifelen. Er was altijd iets tussen haar en mij, dat ik niet weet te omschrijven, maar dat ons scheidde, telkens als ik in haar nabijheid was.

Sanderson liep met de handen op de rug enige malen het vertrek op en neer.

Men kon zien dat hij aan de grootste ontroering ten prooi was.

Eindelijk bleef hij voor Raffles staan en zei op doffe toon:

— Mylord, wij zijn u zeer dankbaar voor uw waarschuwing, maar toch kan ik nog niet aan een dergelijk bedrog geloven, alvorens ik bewijzen heb.

— Dat kan ik mij zeer goed indenken, Mr. Sanderson, zei Raffles. Ik zelf zou in uw geval niet anders handelen.

Welnu, die bewijzen zijn gemakkelijk te geven. Gij behoeft daartoe niets anders te doen, dan het meisje, dat beweert, dat zij uw dochter is, aan mij voor te stellen.

— Als gij nog even geduld wilt hebben, mylord, kan ik aan uw verzoek voldoen. Mijn dochter, dat meisje, is een paar uren geleden uitgereden om een toertje in het Hyde Park te maken. Zij zal over een half uur zeker wel terug zijn. Kunt gij zolang wachten?

— Natuurlijk. Die kwestie moet zo gauw mogelijk worden opgelost.

— Maar wat kan het doel van zulk een bedrog zijn? vroeg Sanderson wanhopig.

— Het doel ligt, dunkt mij, voor de hand, zei Raffles. Gij zijt een vermogend man, en iemand die hier als kind behandeld wordt, en voor wie men geen geheimen heeft kan al heel gemakkelijk de weg bereiden voor haar medeplichtigen, die uw huis zouden leeghalen, voor gij er op verdacht zijt.

Sanderson liet een kreet van woede horen.

— Als dat toch waar zou zijn... als uw vermoedens op waarheid blijken te berusten, mylord, riep hij uit, laat ik haar direct door de politie arresteren.

— Dat zou ik u niet aanraden, Mr. Sanderson, zei Raffles. Gij zoudt dan ongetwijfeld dat meisje onschadelijk gemaakt hebben, maar niet haar medeplichtigen. Hoe komt het eigenlijk, dat gij zo aanstonds geloofd hebt, dat dat meisje uw dochter was? ging hij voort.

— Wij hadden geen reden, het niet te geloven, antwoordde Sanderson. Zij had juist de leeftijd, die mijn kind had moeten hebben, het zwarte haar, het litteken op haar borst, de blauwe ogen, het verhaal van haar stiefvader, die mij een eerlijk man toescheen, alles klopte.

— Het is waar, gij hadt niet dadelijk aanleiding, hen te wantrouwen, zei Raffles nadenkend. Maar voor uw zogenaamde dochter terugkomt, zou ik wel even willen opbellen naar het huis, waar zich uw dochter in waarheid bevindt.

Mrs. Sanderson vouwde haar handen.

— Zij leeft dus? vroeg zij. Gij hebt

haar gezien en gesproken, mylord? Vertel ons toch aanstonds, riep zij uit, de ogen vol tranen.

Raffles wachtte niet langer met de mededeling van zijn ontmoeting met Thomas Barrister, diens genezing, zijn bekentenis, en zijn belofte, mede te werken om de ouders van zijn stiefdochter, zo mogelijk, terug te vinden.

De beide ouders hadden stil en roerloos naar het verhaal geluisterd.

Toen Raffles uitgesproken was, greep Sanderson zijn handen en drukte ze krachtig.

Zijn stem beefde toen hij zei:

— Zoudt gij nu direct willen opbellen en ons kind verzoeken, dadelijk hier te komen, mylord?

Raffles stond op, begaf zich naar het telefoontoestel, en draaide een nummer.

De aanwezigen hoorden hem met zachte stem enige woorden in het toestel spreken en daarop een kreet van woede en verbazing.

Er volgden nog enkele snel gesproken woorden, toen legde Raffles de hoorn neer en kwam met zichtbare teleurstelling terug naar de kleine groep, die hem vol vrees en met grote spanning aankeek.

— Wel, mylord? vroeg Sanderson. Komt zij?

Raffles schudde het hoofd.

Zijn stem was ietwat onvast, toen hij antwoordde:

— Neen, Mr. Sanderson, dat kan helaas niet. Ik sprak zoëven met mijn zaakwaarnemer, die mijn bungalow beheert, die ik Barrister en Lizzy tot nader order had afgestaan. Welnu, de man vertelde mij, dat mijn beschermeling en zijn pleegdochter veertien dagen geleden zijn vertrokken en sedert dien niet zijn teruggekeerd. Juist zeventien dagen geleden hadden zij er hun intrek genomen. Het verwonderde mij wel een beetje, dat zij slechts een briefkaartje geschreven hadden om hun goede overkomst te melden, maar ik dacht dat zij het te druk hadden met de inrichting der kamers, om te schrijven. Ik had beter moeten weten.

Hij balde woedend de vuist en richtte zich tot Brand.

— Kom, mijnheer Brand, wij moeten er aanstonds op uit, er valt geen ogenblik te verliezen.

Daarop wendde hij zich weer tot Sanderson, die met bleek gelaat naast de stoel stond, waarop zijn vrouw roerloos, met de ogen strak voor zich uit starend, was neergevallen en zei:

— Mr. Sanderson, ik kan hier nu niet langer blijven. Gij begrijpt zeker wel, wat er daarginds gebeurd is. Men heeft Thomas Barrister in een valstrik gelokt en met hem zijn pleegkind. En toen die twee onschadelijk waren gemaakt, kon men het wagen een vreemd meisje voor uw dochter te laten doorgaan. Laat die indringster niets merken. Het zal u misschien erg moeilijk vallen, maar ik verzoek u dringend, u te beheersen en die jonge vrouw een vriendelijk gelaat te tonen, zodat zij geen argwaan opvat. Zodra zij merkt, dat u haar wantrouwt, stelt zij de aanstichters van deze laffe comédie daarvan in kennis en God weet wat er dan gebeurt. Wat mij betreft, ik zal geen rust of duur hebben, voor ik uw dochter heb bevrijd.

Mrs. Sanderson barstte in snikken uit en zei met gesmoorde stem:

— Wij zullen geen gelukkig ogenblik meer hebben voor gij geslaagd zijt, mylord, maar zou mijn man u niet behulpzaam kunnen zijn? Hij is sterk, moedig en staat zijn mannetje.

— Daarvan ben ik overtuigd, madame, antwoordde Raffles, maar de mannen, die ik aan het werk zal zetten, kunnen dit werk wel alleen af, dat ver-

zeker ik u, zij hebben zoiets wel meer gedaan en de gemene sujetten, die dit lafhartige spelletje op hun geweten hebben, mogen zich voor hen in acht nemen. Nog één vraag, voor ik ga. Hebt gij de advertenties niet gelezen, welke ik in de bladen heb doen plaatsens?

— Natuurlijk, mylord, riep Sanderson uit, en wij wilden er juist werk van maken toen dat meisje zich kwam aanmelden.

— Maar hoe verklaarde zij het dan, dat zij wist dat gij haar vader waart?

— Haar pleegvader had haar verteld, dat hij na lang zoeken haar vader gevonden had, juist nadat hij de advertenties had laten plaatsens.

— Brutaler kan het haast niet, bromde Raffles voor zich heen.

Hij drukte Sanderson de hand en zei:

— Het blijft dus afgesproken, dat gij nu op uw beurt comédie tegen haar gaat spelen; dat is het beste wat gij voorlopig doen kunt. Ik beloof u, dat wij haar zullen ontmaskeren op een wijze, die haar nog lang zal heugen. En verder kunt gij er op rekenen, dat ik u zo goed mogelijk op de hoogte zal houden.

— Het zal ons zwaar vallen zo te huichelen, mylord, zei Sanderson zuchtend, maar als gij meent, dat het inderdaad absoluut noodzakelijk is, dan acht ik mij tot alles in staat.

— Ik reken op uw beider moed en zelfbeheersing, zei Raffles. Het is voor het bestwil van uw kind.

HOOFDSTUK VII

EEN OUDE BEKENDE TEN TONELE

Nauwelijks stonden Raffles en Brand buiten, of er kwam een taxi de hoek om, die door Raffles werd aangeroepen.

Het was drie uur, toen zij thuis kwamen.

Henderson werd aanstonds per huis-telefoon opgebeld en stond even later met de Rolls Royce voor de deur.

In allerijl hadden Raffles en Brand wat kleren en andere voorwerpen bijeen gepakt, die nodig konden zijn voor een vermomming.

— Naar de bungalow in Hampstead, James, zei Raffles toen de twee vrienden instapten.

Een uur later stopte Henderson voor een klein aardig landhuisje in Golders Green.

Raffles en Brand stapten uit.

— Even wachten, James, zei Raffles tot de chauffeur. Wij komen dadelijk terug.

Zij liepen door de achtertuin en gingen het huis via de tuinkamer binnen.

Daar liet Raffles zich in een stoel vallen en wendde zich tot zijn zaakwaarnemer, die direct was komen toelopen, toen hij de auto van Raffles zag.

— Vertel mij nu in enkele woorden, wat er is voorgevallen, Higgins.

— Ik zou u werkelijk niet meer kunnen vertellen, dan ik reeds telefonisch deed, mylord, antwoordde de aangesprokene. Veertien dagen geleden zijn uw bewoners na het eten uitgegaan. Vrolijk en opgewekt.

— Zeiden zij niets van terugkomen?

— Niets.

— Waar gij dan niet verbaasd of ongerust, toen zij des avonds niet waren teruggekeerd?

— Aanvankelijk wel een beetje, maar

later dacht ik, dat zij met u naar Londen teruggekeerd waren. Twee volwassen, gezonde mensen lopen niet in een sloot.

— Een valstrik, een lage valstrik, mompelde Raffles.

Toen sprong hij op en riep:

— Kom, mijnheer Brand, wij zullen nog even de kamer van Lizzy Barrister doorzoeken, wellicht vinden wij daar enig spoor. Houd mij telefonisch op de hoogte van wat hier gebeurt, of wat gij moogt ontdekken Higgins.

— Tot uw dienst, mylord.

De beide vrienden gingen de trap op, naar boven, waar zich de vriendelijke, zonnige kamer van het jonge meisje bevond.

Door het raam had men een heerlijk uitzicht over de omgeving, de groene heuvelen, de straatweg, en het kleine station van de buurtspoorweg, vanwaar Lizzy iedere ochtend naar haar werk vertrok.

Snel doorzochten de twee vrienden het vertrek.

De vlugge vingers van Raffles hadden in een ommezien de laden van een paar kastjes geopend.

Hij vond brieven met een blauw zijden bandje omstrikt, welke hij dadelijk terzijde schoof, wat betaalde rekeningen, enige vergeelde portretten.....

En ten slotte vond hij, waarnaar hij zocht.

Het was een brief in zijn eigen handschrift geschreven, en die slechts enkele regels bevatte:

< Kom mij morgen met uw vader van het station halen. Ik arriveer met de trein van half negen, ik heb u goed nieuws mede te delen >.

Onderaan stond de ondertekening «William Aberdeen.»

Zwijgend toonde Raffles de brief aan zijn vriend.

Deze las hem vlug door en keek Raffles verwonderd aan.

— Die brief heb je toch nooit geschreven? zei hij.

— Natuurlijk niet. Dat heeft een falsaris gedaan, die zeer bekwaam is in zijn vak, want ik zou bijna zelf geloven, dat ik die brief schreef, zo voortreffelijk is het handschrift en de ondertekening nagemaakt. Luister, Charles. Ik weet niet, of ik het bij het rechte eind heb, maar ik geloof stellig, ik zou durven verzekeren dat hier een man achter zit, die wij dood waanden, en die er toch het leven heeft afgebracht.

— Professor Nicholson, riep Brand verschrikt uit.

— Niemand anders.

— Maar dat is toch onmogelijk. Wij hebben hem in het water zien vallen, na het gevecht op het dek van de duikboot, zwaar gewond nog wel.

— Dat is zo. Maar wij hebben ook het stoomjacht van de bandieten zien wegvaren, toen wij met onze duikboot het eiland Eua verlieten. Daar moeten dus benedeleden aan boord zijn geweest, en die kunnen Nicholson hebben gered, terwijl wij de beschadigde duikboot herstelden.

— Die duivel in mensengedaante moet dus steeds ons pad kruisen, riep Brand uit.

— Hij doet het tenminste nu weer, of ik zou mij sterk vergissen. Nu, wij zullen eens zien wie de sterkste is. Kom mee, wij zullen allereerst naar Huntingdon gaan.

— Wat moeten wij daar uitvoeren? vroeg Brand verbaasd.

— Een bezoek brengen aan de zigeuners. Ik ben er van overtuigd dat zij méér van dit geval weten. Vergeet niet dat een hunner, hoe heet die vent ook weer? Take Bonescu, indertijd het kind gestolen heeft. Dus zou het niet zo verwonderlijk zijn als hij in dienst stond van professor Nicholson.

— Maar toen de kinderroof gepleegd werd, was professor Nicholson nog niet

de leider van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

— Toegegeven. Destijds was zijn voorganger, professor Shydrift, nog aan het bewind, als ik mij zo mag uitdrukken, maar al diens rechten, plichten en geheimen zijn op zijn opvolger overgegaan.

— Nog één vraag, Edward.

— Gauw dan. Wij hebben nu geen tijd om te praten, wij moeten handelen.

— Hoe verklaar je het, dat Dick Sheppard, die toch in dezelfde fabriek werkt als Lizzy, in die twee weken helemaal niet naar haar geïnformeerd heeft.

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Ik moet erkennen, dat ik op die vraag geen antwoord weet. Het is inderdaad vreemd. Wij zullen het echter gauw genoeg weten. Ik zal Henderson zeggen langs de fabriek te rijden.

— Eén ding is mij niet recht duidelijk. Hun toelag kan toch niet lang geheim blijven.

— Het behoeft niet langer geheim te blijven, dan de bandieten nodig hebben om hun plan ten uitvoer te brengen, namelijk om het huis van Sanderson op hun gemak leeg te plunderen, geholpen door de ondergeschoven dochter. Die meid loopt zeker nu reeds rond met een burgermans kapitaal aan juwelen, die het van haar «ouders» heeft afgebedeld. Aan het werk dus.

Alle laden en kastjes werden dicht gedaan, waarna de twee vrienden zich weer naar buiten begaven, waar zij Higgins aantroffen die bij het hek stond te praten met Henderson.

— Je hebt het dus goed begrepen Higgins, zodra er zich iets bijzonders mocht voordoen, bel je me op. Voeruit James. Wij moeten naar Londen terug. Rijd langs de fabriek van Dickson en Flesh.

Binnen twintig minuten stopte Henderson voor een groot fabrieksgebouw.

Raffles stapte uit en begaf zich naar de portier.

Toen Raffles zei waarvoor hij kwam, trok de portier een bedenkelijk gezicht, maar toen deze de naam hoorde van de bezoeker dook hij direct zijn loge in om

te telefoneren. Even later verscheen de portier weer.

— Wees zo goed, mij te volgen, mylord, zei hij.

Raffles wisselde enige woorden met Brand, die in de auto was blijven zitten en volgde toen de portier, die hem over een binnenplaats naar de cantine bracht, welke op dit ogenblik geheel verlaten was.

— Wees zo goed, hier even te wachten, mylord, zei de man. Mr. Sheppard is gewaarschuwd, en zal aanstonds hier zijn.

Raffles behoefde niet lang alleen te blijven, want enkele ogenblikken later kwam de jongeman, die de liefde van Lizzy had weten te winnen, het lokaal binnen.

— Ik ben oprecht verheugd u te zien, mylord, zei hij op warme toon. Brengt gij mij goed nieuws van Mr. Barrister en van Lizzy?

Raffles schudde het hoofd.

— Tot mijn spijt kan ik u noch van hem, noch van Lizzy enige tijding brengen. Het verwondert mij alleen, dat gij het nog niet weet.

— Wat is er met hen? stamelde Sheppard. Er is toch geen ongeluk gebeurd.

— Niet in de zin, die men daaraan gewoonlijk hecht, antwoordde Raffles. Zij zijn verdwenen...

— Wat? riep Dick Sheppard. Maar dat is toch onmogelijk.

— Het mag onmogelijk lijken, maar het is een feit, hernam Raffles op sombere toon. Maar het verwondert mij ten zeerste, zoals ik al zei, dat gij hiervan zelf niets weet. Hebt gij haar dan in het geheel niet geschreven?

— Dat kon ik niet, mylord, riep Sheppard op wanhopige toon. Ik ben twee weken ziek geweest.

— Ziek? Wat heeft u dan gescheeld?

— Griep, mylord, en niet zo'n klein beetje. Hoge koorts en zo slap als een vaatdoek. Gisteren mocht ik het bed pas verlaten en vandaag ben ik weer aan het werk gegaan. Het was ook gisteren, dat ik mijn eerste brief schreef aan Lizzy, want ik begreep wel, dat zij ongerust moest zijn, nu zij in het geheel geen bericht van mij kreeg.

Raffles deelde Sheppard zijn vermoedens mee, en vertelde hem in korte woorden wat er gebeurd was sedert hij hem voor het laatst had gezien.

De jongeman had zwijgend toegeluisterd, met een door smart vertrokken gelaat.

Toen Raffles zweeg, vroeg Sheppard op doffe toon:

— Kunt gij u niet voorstellen hoe dat allemaal is kunnen gebeuren, mylord?

— O, jawel, Mr. Barrister en Lizzy waren zich geen kwaad bewust, daar zij niet anders konden denken of ik zelf had die brief geschreven, en gingen des avonds de weg op die naar het station voert. Het is daar 's avonds donker en eenzaam en dus voor een stuk of zes bandieten een koud kunstje om zich van de twee niets vermoedende wandelaars meester te maken. Daarna hebben zij hen zeer waarschijnlijk in een auto ontvoerd.

— En kunt gij in het geheel niet vermoeden, mylord, waar zij zich thans bevinden?

— Neen, beste jongen, dat kan ik, tot mijn spijt niet. Ik tast geheel in het duister tot dusverre. Maar ik geef je de verzekering, dat ik niet zal rusten voor ik hun verblijfplaats ontdekt heb. Daarbij zou de hulp van een sterke en moedige man mij zeer te stade komen. Zou jij ons daarbij behulpzaam willen zijn?

— Hoe kunt gij het vragen, mylord? Natuurlijk wil ik dat, al zou het mij mijn baan kosten.

— Dat behoeft niet, zei Raffles. Ik zal uw patroons vragen te spreken, en ik ben er van overtuigd, dat zij u wel een paar dagen verlof zullen geven.

Toen Raffles tien minuten later de fabriek verliet, had hij de toestemming van de beide directeurs in zijn zak, volgens welke Sheppard een week verlof kreeg met behoud van loon « op speciaal verzoek van Lord William Aberdeen ».

— Naar Huntingdon, James, zei Raffles. Je weet de weg, want wij zijn er al eens geweest.

HOOFDSTUK VIII

HET BRIEFJE AAN DE BOOM

Na een snelle rit door de graafschappen ten noorden van Londen, reden zij voor de tweede maal op die dag het stadje Huntingdon binnen.

Hier nam Raffles zelf het stuurwiel van Henderson over en reed naar de plek waar het kamp der zigeuners gestaan had.

Maar toen zij daar aankwamen, moesten de drie mannen tot hun spijt ontwaren, dat er van het hele zigeuner-kamp geen spoor meer te vinden was.

Sapier, lege dozen en rommel was het enige, dat de plek markeerde.

— Dat is kras, mompelde Brand. Wij zijn toch niet dronken of gek; vijf uur geleden stonden de tent en de woonwagens er nog.

Raffles antwoordde niet, wierp een blik om zich heen en stapte weer in de auto en reed naar een huis, dat het eerste van de stad Huntingdon was en bijgevolg een kroeg.

Hij ging er binnen en vroeg aan de waard, die bezig was met het schoonmaken van glazen, of de zigeuners, die op het terrein hier vlak bij gekampeerd hadden, lang geleden vertrokken waren.

— Nauwelijks een uur geleden, mijnheer, antwoordde de man. Zij schenen

nog al haast te hebben want alles werd in vliegende haast ingepakt. Ik stond juist voor mijn deur een pijp te roken en het kwam mij voor dat er een grote ruzie was uitgebroken, want allen schreeuwden om het hardst in hun raar brabbeltaaltje tegen een oude man met wit haar en een lange baard, die hem tot op de borst hing. Er was een rode vent bij, die dreigend de vuist tegen hem ophief, waarna er twee hem beetgrepen en hem in een van de woonwagens duwden. Onmiddellijk daarop werd het kamp opgebroken en zijn zij vertrokken in de richting van Londen.

Raffles begreep aanstonds wat er gebeurd moest zijn. Waarschijnlijk had een luistervink het hele gesprek dat hij met de oude zigeuner had, afgeluisterd en onmiddellijk aan de hoofdman overgebracht.

Als de troep werkelijk deel uitmaakte van een of andere bende, en zeker als deze onder bevel stond van professor Nicholson, zou de oude man waarschijnlijk zwaar gestraft worden.

— Zij zijn toch niet langs de hoofdweg vertrokken? vroeg Raffles op doffe toon. Ik kom zoëven van Londen en in dat geval had ik de troep moeten pas-

seren.

— Neen, mijnheer, zij zijn langs de binnenwegen getrokken, om de hoofdwegen te vermijden.

— Bedank voor uw inlichtingen, zei Raffles. Hebt ge goede Pale Ale? Ja? Schenk dan vier glazen in.

Raffles wenkte zijn drie metgezellen en alle vier lieten zich de koele drank goed smaken.

— Zij zijn naar Londen vertrokken, zei hij op korte toon, en voegde er, alleen voor Brand verstaanbaar aan toe:

— Men heeft ons gesprek met de oude zigeuner afgeluisterd.

— Wat zullen wij nu doen, mylord? vroeg Sheppard, terwijl hij Raffles vragend aanzag.

— Er schiet niets anders op over dan dat wij naar Londen terugkeren, zei deze. Wij kunnen hier niets meer uitrichten.

— Zou er op het terrein van het kamp geen enkel spoor meer te vinden zijn? vroeg Brand.

— Wat zou er te vinden zijn? vroeg Raffles mistroostig. Niets dan rommel.

— Laten we het toch maar eens proberen, meende Brand.

— Goed, ik zal je zinnen doen, zei Raffles schouderophalend. James, blijf jij bij de wagen, wij komen direct terug.

Aanstands begonnen zij gedrieën zorgvuldig het terrein af te zoeken.

Zij raaptten alle losse stenen, dozen en kistjes op, in de hoop, dat de oude man gelegenheid had gehad een of andere aantekening te maken, doch konden niets vinden.

Plotseling slaakte Brand een luide kreet.

Hij stond voor een dikke boom en wees triomfantelijk op een klein stukje papier, dat met een speld in de bast was gestoken.

Het bevatte enige met potlood gekrabbelde woorden: « Miss Barrister is opgesloten in een huis in de Hamptonstreet, het derde van de Thames Lane, naast een kroeg. »

Raffles klopte Brand op de schouder en zei:

— Amice, ik erken, dat ik je zoëven groot onrecht heb aangedaan. Je be-

spaart ons een hoop werk.

— Door wie zou dat briefje geschreven zijn, denkt gij, mylord? vroeg Sheppard.

— Waarschijnlijk heeft de oude man gelegenheid gevonden het in de boom vast te prikken, zodra hij zag, dat de troep zich op weg zou begeven, in de hoop, dat het toeval het wel in handen zou spelen van een jongen of meisje, die het wel aan de politie ter hand zou stellen. Ik ben blij, dat het niet de politie is, maar dat wij zelven het vonden. Wat dunkt u, Mr. Sheppard, zullen wij veel tijd laten verloren gaan met ons te overtuigen of dit briefje waarheid spreekt?

— Laten wij maar direct naar de Hamptonstreet rijden, mylord, riep de jonge man uit.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en zei:

— Over een uur is het donker en dat kan niet anders dan ons plan ten goede komen. Wij zullen eerst de inwendige muren versterken, en dan zullen wij eens zien wat vier vastberaden mannen vermogen. Ik maak er u echter opmerkzaam op, Sheppard, dat het nodig zal zijn ons uiterlijk een weinig te veranderen. Weet gij waar de Hamptonstreet is?

— Ik heb er nooit van gehoord.

— Dan hebt gij niets gemist, want het is daar een verdachte buurt. Ik verzeker u, dat wij, zoals wij thans gekleed zijn, geen honderd stappen in die buurt zouden doen, of het zou een mijl in het rond bekend zijn. Wij gaan daarom linea recta naar Londen terug. In mijn huis heb ik nog wel een of andere vermomming van een gemaskerd bal. Wij zullen nu het volgende afspreken. Wij zetten u eerst af aan uw eigen woning, waarbij u het nodige verschaft en waarbij gij vooral uw revolver en een stevig boksijzer of ploertendoder niet moogt vergeten. Dan rijdt gij met ons mee naar mijn huis in de Cromwellstreet, waar we gaan eten en onderwijl ons veldtochtplan opmaken.

Zo gezegd, zo gedaan.

De drie mannen stapten in de auto en Henderson kreeg zijn instructies.

Toen zij in Londen aankwamen begon de schemering te vallen.

Sheppard werd aan zijn woning afgezet en voorzag zich daar van enige oude kledingstukken, een rode halsdoek en een paar afgedragen schoenen, die hij in een valies pakte en in de auto zette.

Het middagmaal in de kleine eetkamer van de villa in de Cromwellstreet verliep onder drukke gesprekken, waarbij vooral de beide jongelieden aan het

woord waren, terwijl Raffles glimlachend luisterde naar het gesprek, zonder zelf veel te zeggen.

Het was half negen, toen de drie mannen, behoorlijk vermomd en gewapend, het huis verlieten, ditmaal echter niet door de kleine tuinpoort, daar het toch donker was. Zij riepen een taxi aan en een ogenblik later waren zij op weg naar de Hamptonstreet, nadat zij Henderson, die bij de zijstraat stond te wachten, hadden opgepikt.

HOOFDSTUK IX

DE ONTMASKERING

Het bleek, dat het was begonnen te motregen, toen de vier mannen uitstapten, even voor het begin van de beruchte buurt en de chauffeur zijn instructies gaven.

Raffles kon er van op aan, dat hij ze zeker trouw zou nakomen, want hij had hem een goede fooi beloofd.

Tot zijn verbazing zag Sheppard, dat Lord Aberdeen in deze buurt even goed de weg scheen te kennen als in de omgeving van de Cromwellstreet, want hij aarzelde geen ogenblik, maar liep recht door, zonder iemand naar de weg te vragen.

Nu en dan zagen zij het donkere water van de Theems, als zij voorbij de nauwe stegen kwamen, die er op uit liepen.

Ten slotte bleef Raffles staan op de hoek van een klein, zeer oud pleintje, dat zo kon zijn verplaatst uit een der boeken van Charles Dickens.

De huizen waren smal en schenen tegen elkaar te leunen, om zich over-eind te houden.

Vage gedaanten slopen als schimmen over het plein.

Fluisterend begon Raffles:

— Wij staan nu juist tegenover de Hamptonstreet; Thames Lane is de derde dwarsstraat van dit pleintje af gerekend. Wij zullen onze horloges nauwkeurig gelijk zetten en ons dan afzonderlijk naar het huis begeven, ten einde geen argwaan te wekken. Wij moeten zorgen, dat wij ons precies om negen uur voor het huis bevinden. En denk er om: niet praten met nieuwsgierige mensen, maar ze onmiddellijk passeren.

— Hoe zullen wij binnen komen? vroeg Sheppard fluisterend.

— Dat zal niet moeilijk zijn, de deuren in deze buurt staan gewoonlijk open antwoordde Raffles met een vaag glimlachje, dat alleen door Brand werd opgemerkt.

Het troepje ging uiteen, en er verliepen enige minuten.

Toen Sheppard voor de deur van het huis aankwam, vond hij daar Raffles reeds staan.

— Was de deur open, mylord? vroeg hij op zachte toon.

— Zoals ik wel dacht, antwoordde Raffles onverschillig. Ik heb de deur weer dichtgetrokken op een kier na, en daar mijn voet tussen gezet.

Hij had ternauwernood uitgesproken of Brand en Henderson voegden zich achtereenvolgens bij hen.

Het volgende ogenblik waren de vier mannen door de deur verdwenen, alsof zij door de grond waren gezonken.

Onhoorbaar liep Raffles de trap op, terwijl Sheppard alle moeite deed zijn schreden zoveel mogelijk te dempen, door aan de zijkant van de treden te lopen.

Zo bereikten zij de eerste verdieping.

Plotseling hief Raffles het hoofd op en beduidde zijn metgezellen te luisteren.

Zijn scherp gehoor had het geluid van ruwe stemmen opgevangen, die boven in het huis klonken.

Hij wenkte de drie mannen hem te volgen en nog steeds onhoorbaar gingen zij de trap verder op.

Het was hier zo donker, dat Raffles genoodzaakt was zijn zaklantaarn te ontsteken.

Naar mate zij hoger kwamen werd het geluid van de stemmen steeds duid-

delijker.

Het kwam uit een vertrek, en onder de deur scheen een heldere lichtstraal.

Allen stonden ademloos stil.

Raffles wees op de deur en zei toen zacht.

— Hier moet het zijn. Wapens gereed houden.

Hij bukte en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Enige ogenblikken bleef hij aldus staan, richtte zich weer op en voegde zich bij de anderen.

— Zij zijn daar met acht man, zei hij op minachtende toon. En de oude zigeuner zit in een hoek op een stoel gebonden. Hij moet daar zeker zijn vonnis afwachten.

— En Lizzy? vroeg Sheppard op hese toon.

— Ik zie haar niet, maar er is nog een deur in de kamer; daar achter zal zij zich wel bevinden. En nu opgelet; als ik mijn hand opsteek werpen wij ons allen tegelijk tegen de deur, want ik heb gemerkt dat die op slot is.

Met hun revolvers in de hand wachtte het drietal het sein af.

Raffles' hand ging omhoog, en vier lichamen bondsden met geweld tegen de deur.

Een luid gekraak, overstemd door het woest gebrul van de verraste bandieten... de deur bezweek en de vier mannen stormden naar binnen.

Een der samenzweervers trachtte de lamp stuk te slaan, maar Henderson was hem voor.

Hij greep de kerel als een kind om het middel en smakte hem met zoveel geweld tegen de vloer, dat hij roerloos bleef liggen.

Twee andere bandieten werden op de bekende wijze van de reus met de hoofden zo onzacht tegen elkander gekwakt, dat zij als zoutzakken neer ploften.

Binnen enkele seconden waren er aldus drie buiten gevecht gesteld.

Maar ook Sheppard had zich niet onbetuigd gelaten.

Hij had een der kerels met de kolf van de revolver zo hard op het hoofd geslagen, dat deze bewusteloos neerstortte.

Een ander probeerde van zijn revolver gebruik te maken, maar een van Raffles' welbekende vuistslagen tegen de kin deed hem om en om buitelen.

De inval was zo snel in zijn werk gegaan, dat enkele minuten later het gevecht geheel in het voordeel van de aanvallende partij was geëindigd.

De twee bandieten, die nog min of meer uit hun ogen konden kijken, en ten minste nog wisten dat zij niet in een poffertjeskraam zaten, lagen in een hoek op de grond en keken als wezenloos om zich heen, niet begrijpende dat vier mensen in zulk een korte tijd meester van het slagveld waren geworden.

Maar Sheppard kon dit geen zier schelen, en had met een paar geweldige trappen de tussendeur verbrijzeld, waar achter hij het geroep van een vrouw hoorde.

Aldra lagen de geliefden in elkanders armen.

De touwen, waarmede Barrister op een stoel was vastgebonden, werden doorgesneden en met tranen van dankbaarheid in de ogen, trad hij op Raffles toe, die hij ondanks diens vermommingsaanstonds herkend had en drukte hem innig bewogen de hand.

— Gij kunt mij later danken, Mr. Barrister, zei Raffles glimlachend. Er zijn thans andere dingen te doen. Gij kunt toch zeker wel met een revolver omgaan?

— Zeker, mylord.

— Goed, neem dan dit wapen, men zal ons misschien niet ongehinderd willen laten vertrekken.

Raffles bleek goed gezien te hebben, want aanstonds werd het in het huis levendig.

— Alle zaklantaarns gereed houden, riep Raffles.

Het volgende ogenblik verlichtten vier zaklantaarns het portaal en het trappenhuis.

De vijf mannen namen de oude zigeuner, die zij ook hadden losgesneden, en het bevrijde meisje in hun midden en gingen de trap af, met de revolver in de vuist.

Wel vertoonde zich hier en daar een dreigend gelaat, maar de tegenpartij

was te sterk en de eigen troepen waren op dit ogenblik te veel verspreid.

Zonder een schram werd de straat bereikt en snelden allen naar de taxi, die vlak in de buurt geparkeerd stond.

Toen allen waren ingestapt, riep Raffles de chauffeur toe:

— Naar Pall Mall, chauffeur, het huis van Mr. Sanderson, en denk om de fooi.

De chauffeur scheen er inderdaad goed aan te denken, want nog geen half uur later stopte hij voor het huis in kwestie.

Raffles belde aan en bracht de verblufte, grijze bediende met enkele woorden op de hoogte van het geval.

De man glimlachte begrijpend, en liet allen in de spreekkamer, waarna hij het late bezoek ging aankondigen.

Niet zonder verbazing zagen Mr. Sanderson en zijn vrouw de late gasten in hun afgedragen kleren binnentreden.

— Neen, het is geen carnavalsgrap, Mrs. Sanderson, zei Raffles glimlachend al heeft mijn komst ook een blijde oorzaak.

Hij vestigde zijn ogen op het meisje met het zwarte haar en de blauwe ogen, die in een stoel bij de haard een boek zat te lezen en nu langzaam was opgestaan, als aangegrepen door een onbestemd voor gevoel.

— Dat is immers uw teruggevonden dochter? vroeg Raffles langzaam.

Mr. Sanderson knikte bevestigend.

Raffles ging naar het meisje toe en nam haar bij de hand.

Zij had een jurk aan met laag uitgesneden hals.

Raffles stak zijn hand in haar boezem gaf een ruk, en de schouderbandjes knipten af.

Boven de linkerborst was duidelijk

een klein litteken zichtbaar. Raffles vouwde zijn zijden pochette open, doopte een der punten in het water van een bloemvaas en veegde even over het rode streepje. Het doekje kleurde zich rood en het litteken was verdwenen, zonder een spoor achter te laten.

De indringster rukte zich los en snelde de kamer uit, Raffles in het voorbijgaan toebijtend.

— Wij spreken elkander later nog wel.

Maar Raffles was haar te vlug af en greep haar bij de arm.

— Een ogenblikje, jongedame, zei hij op gemaakt vriendelijke toon. Ik zie daar dat gij enige juwelen om de hals draagt, die niet geheel en al zonder waarde zijn. Zoudt gij zo goed willen zijn ze mij te geven?

Bevend over het gehele lichaam van woede gehoorzaamde de bedriegster.

— En nu de ringen, dat armbandhorloge, zo, dat is, geloof ik, alles. Nu kunt gij gaan, maar ik zal de bediende opdracht geven u op de voet te volgen, tot de deur achter u gesloten is. Ik laat u slechts ongestraft gaan, omdat ik geloof hiermede in de geest van Mr. en Mrs. Sanderson te handelen.

Het echtpaar had zwijgend en met bleek gelaat toegekeken.

Zij knikten toestemmend en de indringster verliet met gebogen hoofd het vertrek, terwijl de inmiddels gebelde bediende haar in de gang opwachtte.

Zodra de deur achter haar gesloten was, zei Raffles glimlachend:

— Ziezo, nu is de ondergeschoven dochter weg. Ga nu met mij mee naar de spreekkamer, waar uw ware dochter u wacht. Ik heb hier voor het ogenblik niets meer te doen, maar morgen hoop ik te komen informeren hoe de kennismaking u bevallen is.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

LUCHTPIRATEN

